

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

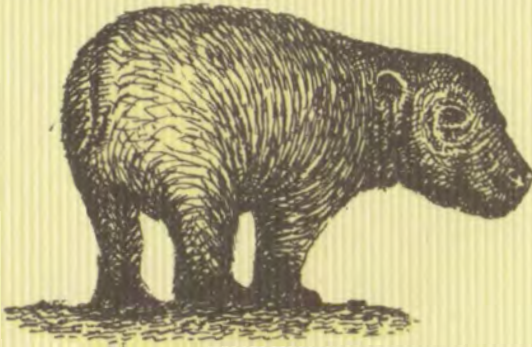
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TAVŞAN DELİĞİNDE FIESTA

JUAN PABLO VILLALOBOS

Juan Pablo Villalobos (1973-)

Tavşan Deliğinde Fiesta

Juan Pablo Villalobos 1973 yılında Meksika Guadalajara'da doğdu. Pazarlama Yönetimi ve Hispanik Edebiyat eğitimi aldı. Pek çok ürün için pazar araştırması yaptı. Yolculuk izlenimleri, edebiyat ve sinema eleştirileri yazdı. Tuvaletlerin ergonomik yapısından, 20. yüzyıl Latin Amerika edebiyatının acayıplıklarına uzanan farklı konularda çalışmalarını sürdürüyor.

Barselona Otonom Üniversitesi'nde karşılaştırmalı edebiyat üzerine doktora yaptı. İlk romanı *Tavşan Deliğinde Fiesta* 2010 yılında yayımlandı ve aralarında İngilizce, Almanca, Fransızca, Portekizce ve İtalyancanın bulunduğu birçok dile çevrildi. Roman 2011 yılında The Guardian'ın en iyi ilk kitaplar listesinde yer aldı. Halihazırda Brezilya'da yaşıyor ve ikinci romanını yazıyor.

MonokL Yayınları

- 1- Ahmet Soysal
İlke Olarak Yaşam Üstüne Notlar ya da Mini-Etika
- 2- Jean-Luc Nancy
Demokrasinin Hakikati
- 3- Jean-François Lyotard
Pagan Eğitimler
- 4- Ahmet Soysal
Birlikte ve Başka I ve II
- 5- Thomas de Quincey
Immanuel Kant'ın Son Günleri
- 6- Jean-Luc Nancy
Tanrı, Adalet, Aşk, Güzellik
- 7- Emmanuel Levinas
Maurice Blanchot Üstüne
- 8- Michel Henry
Marx'a Göre Sosyalizm
- 9- Arthur Machen
Büyük Tanrı Pan - En Derindeki Işık
- 10- Sheckley, Clarke, Doyle, Asimov
Yamuk Bakan Öyküler (seçki)
- 11- Marguerite Duras
Yıkmak Diyor Kadın
- 12- Giorgio Agamben
Dünyevileştirmeler
- 13- Herve Le Tellier
Bar Sonatları

- 14- Alain Badiou
Felsefe ile Politika
Arasındaki Gizemli İlişki
- 15- Alain Badiou
Sonlu ve Sonsuz
- 16- Alain Badiou - Barbara Cassin
Heidegger. Nazizm, Kadınlar, Felsefe
- 17- Alain Badiou
Tarihin Uyanışı
- 18- Dionys Mascolo
Aşk Üstüne
- 19- Peter Sloterdijk
Derrida, Bir Mısırlı
- 20- Ahmet Soysal
İtkisel Mantık
- 21- Jean-Luc Nancy
Gitmek/Yola Çıkış
- 22- Giorgio Agamben
Dispozitif Nedir? Dost
- 23- Felix Guattari
Franz Kafka'nın Altmış Beş Düşü
- 24- Robert E. Howard
Almuric
- 25- Christian Bobin
Eksik Parça
- 26- Juan Pablo Villalobos
Tavşan Deliğinde Fiesta

MonoKL Edebiyat
“Mono Kurgusuz Labirent”

YAZININ HAYALİ
ile
HAYALİN YAZISI

MonokL Yayınları
Kuloglu Mah. Gazeteci Erol
Dernek Sk. No:14 D:4 Taksim
Beyoğlu - İstanbul
e-posta: editor@monokl.net
www.monokl.net

Juan Pablo Villalobos
Tavşan Deliğinde Fiesta

Yapıtın Özgün Adı:
Fiesta en la madriguera

© Editorial Anagrama, 2010
© Monokl Yayınları, 2011

Birinci Basım: 2012 Nisan
Yayıma Hazırlayan: Volkan Çelebi
Düzeltili: Monokl Atölye
Kapak Desen: Ceren Oykut
Kapak Düzenleme: İzzet Memati
ISBN: 978-605-62850-8-0
Sertifika Numarası: 22834

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık: Monokl
Baskı ve Cilt: Bayrak Matbaacılık
Davutpaşa Cd. No:14/2 Topkapı İstanbul

TAVŞAN DELİĞİNDE FİESTA

JUAN PABLO VILLALOBOS

İspanyolcadan Çeviren: Çigdem Öztürk

MONOKL

İçindekiler

I	11
II	57
III	83
Çevirmenin Son Notu	111

Mateo için

Bir

İleri zekalı olduğumu söyleyenler var. Böyle söylemelerinin başlıca sebebi zor kelimeleri bilmek için fazla küçük olduğumu düşünmeleri. Bildiğim zor kelimelerin bazıları şunlar: sefil, felaket, pirüpak, patetik, dehşetengiz. Aslında ileri zekalı olduğumu söyleyenlerin sayısı fazla değil. Sorun şu ki, ben fazla insan tanımıyorum. Eğer on üç ya da on dört kişi tanıyorsam, bunların arasından dördü ileri zekalı olduğumu söylüyor. Yaşımdan büyük gösterdiğimi söylüyorlar. Ya da tam tersine, bu tip şeyler için küçük

olduğumu. Ya da tam tersinin tersine, bazen de cüce olduğumu düşünenler çıkıyor. Ama bence ileri zekalı falan değilim. Aslında bir hile yapıyorum, tıpkı şapkadan tavşan çıkartan sihirbazlar gibi, sadece sözlükten kelimeleri çıkartıyorum. Her gece uykuya dalmadan önce sözlük okuyorum. İşin geri kalanını da hafızam hallediyor, hafızam çok iyidir, adeta dehşetengiz. Yolcaut da ileri zekalı olduğumu düşünmüyor. Ona göre ben bir dahiymişim, bana diyor ki:

–Tochtli, sen bir dahisin, seni küçük piç!

Sonra da altın ve pırlanta yüzüklerle dolu parmaklarıyla kafamı okşuyor.

Hem garip olduğumu söyleyenlerin sayısı daha fazla, yedi. Bunun tek sebebi şapkalarla olan düşkünlüğüm ve her zaman şapka takmam. Şapka takmak pirüpaklara has iyi bir alışkanlıktır. Havada ihtiyaçlarını gören güvercinler oluyor. Eğer şapka takmazsanız kafanız pislenir. Güvercinlerde hiç utanma yok. Pisliklerini herkesin gözleri önünde yapıyorlar, hem de uçarken. En azından ağaçların dalları arasına saklanarak yapabilirler. Böyle olsa kafamıza bir şey düşecek mi diye endişelenerek sürekli havaya

bakmamız gerekmezdi. Ayrıca bir şapka eğer güzelse fark yaratmaya da yarar. Yani şapkalar kralların tacına benzer. Eğer kral değilseniz fark yaratmak için bir şapka takabilirsiniz. Ve eğer kral değilseniz ve şapka takmıyorsanız sonunda bir bay hiç kimse olup çıkarsınız.

Bence şapka taktığım için garip falan değilim. Hem Cinteotl'un söylediği gibi gariplik çirkinliğin akrabası. Eğer bir şeyden eminsem, o da bir delikanlı olduğum. Mesela: bütün vaktimi annem yok diye ağlayarak geçirmiyorum. Eğer anneniz yoksa çok ağlamanız gerektiği düşünülür, litrelerce gözyaşı, günde on ya da on iki litre. Ama ben ağlamıyorum, ağlayanlar top. Üzüldüğümde Yolcaut bana ağlamamamı söylüyor ve diyor ki:

–Dayan Tochtli, delikanlı gibi dayan.

Yolcaut benim babam, ama ona baba dememden hoşlanmıyor. Hiç değilse sekiz kilometrelik alan içinde bulunabilecek en iyi delikanlı çetesi olduğumuzu söylüyor. Yolcaut gerçekçi bir insan, bu yüzden kainatın en iyi çetesi olduğumuzu ya da sekiz bin kilometrelik alan içindeki en iyi çete olduğumuzu iddia etmiyor. Gerçekçiler gerçeğin hiç de öyle sizin düşündüğünüz gibi olmadığını

düşünürler. Bunu bana Yolcaut söylemişti. Gerçek budur, bu kadar. Başka yolu yok. Hayatta gerçekçi olmak lazım, gerçekçilerin en sevdiği cümle.

Aslında ben de çok iyi bir çete olduğumuzu düşünüyorum. Kanıtlarım var. Çeteler dayanışmacıdır. Dayanışma derken, mesela ben şapkaları çok seviyorum, Yolcaut da bana şapka alıyor, hem de bir sürü şapka, hatta o kadar çok ki dünyanın her yanından gelen ve dünyanın her dönemine ait şapkalardan oluşan bir koleksiyonum var. Ama şimdi yeni bir şapkadan çok Liberyalı cüce suaygırı istiyorum. Bunu istediğim şeyler listesine yazdım, listeyi de Miztli'ye verdim. Hep böyle yapıyoruz, çünkü ben so-kağa pek çıkmıyorum, Miztli de bana Yolcaut'un emriyle istediğim her şeyi alıyor. Miztli'nin hafızası çok kötü olduğundan ona liste hazırlamam gerekiyor. Ama bir evcil hayvan mağazasına gidip Liberyalı cüce suaygırı bulmak o kadar da kolay değil. Evcil hayvan mağazalarında olsa olsa köpek satarlar. Ama bir köpeği kim ne yapsın? Köpek isteyen yok. Liberyalı cüce suaygırı bulmak o kadar zor ki, belki de bunun tek yolu Liberya'ya gidip bir tanesini yakalamak. İşte bu yüzden karnım çok ağrıyor. Aslında

karnım her zaman ağrıyor, ama bu aralar karnıma daha fazla kramp giriyor.

Galiba şimdilerde hayatım birazcık sefil. Ya da patetik.

Mazatzin'le genellikle iyi anlaşıyoruz. Sadece katı davranıldığında ve çalışma planımızı harfiyen uygulamak istediğinde gıcık oluyorum ona. Bu arada Mazatzin bana Tochtli demiyor. Mazatzin bana Usagi diye hitap ediyor, bu adımın Japoncası, çünkü o Japon İmparatorluğu'yla ilgili her şeyi çok seviyor. Benim Japon İmparatorluğu'nda en çok sevdiğim şey samuray filmleri. Bazılarını o kadar çok seyrettim ki, ezbere biliyorum. O filmleri seyrederken önce davranıyorum ve samurayların repliklerini onlar söylemeden söylüyorum. Ve bir keresinde bile şaşırmadım. Bu işi hafızamla yapabiliyorum, hafızam gerçekten de dehşetengiz. *Alacakaranlık Samurayı* diye bir film var, bir çocuğa samuraylıkla ilgili şeyler öğreten yaşlı bir samurayı anlatıyor. Filmin bir yerinde çocuğu susmaya ve günler boyunca hiçbir şey söylememeye zorluyor. Ona şöyle diyor: "Muhafız sinsidir ve sabretmeyi bilir. Sabır onun en iyi silahıdır, tıpkı ümitsizliği hiç tanımayan bir

zırlı gibi. Zayıf kişiler kendilerini hareketleriyle ele verir. Güçlülerse hareketsizlikleriyle. Bir an olsun titremeyen dehşetengiz kılıcın hareketini izle. Rüzgara bak. Kirpiklerine bak. Gözlerini kapat ve kirpiklerine bak.” Sadece bu filmi değil, başka bir sürü filmi ezbere biliyorum, dört tane.

Bir gün Mazatzin bana, ders vermek yerine kendi hikayesini anlattı, çok sefil ve patetikti. Aslında eskiden televizyon reklamlarında çok iyi işler yapmış. İcat ettiği şampuan ve gazoz reklamlarından milyonlarca peso kazanmış. Ama Mazatzin hep mutsuzmuş, çünkü aslında yazar olmak için okula gitmiş. İşte burada hikayenin sefil kısmı başlıyor: biri milyonlarca peso kazansın ve sonra da aslında yazar olmak istediği için mutsuz olsun. İşte bu sefil bir durum. Mazatzin o kadar mutsuzmuş ki çok uzağa, ıssız bir kulübeye gitmiş, bu kulübe galiba bir dağın başındaymış. Düşünmek ve hayat hakkında bir kitap yazmak istiyormuş. Hatta yanına bir bilgisayar bile almış. Bu anlattıklarım sefil değil, ama patetik. Ama Mazatzin’e bir türlü ilham gelmemiş ve bu arada en yakın arkadaşı da

olan ortağı milyonlarca pesosuna el koymak için bir dolap çevirmiş. Pek de iyi bir arkadaş sayılmaz, hatta hainin teki.

İşte ondan sonra Mazatzin bizimle çalışmaya başlamış, çünkü Mazatzin kültürlü biri. Yolcaut kültürlü insanların çok düşündüğünü, çünkü çok şey bildiklerini söylüyor. Kültürlü kişiler doğa bilimlerini bilir, mesela güvercinlerin nasıl iğrenç hastalıklar bulaştırdığını. Tarihle ilgili şeyleri de bilirler, mesela Fransızların kralların kafasını kesmeyi nasıl sevdikleri gibi. Bu nedenle kültürlüler öğretmen olmayı sever. Bazen de yanlış şeyler bilirler, mesela bir kitap yazmak için ıssızlığın ortasında, dağ başında bir kulübeye gitmek gerektiği gibi. Bunu Yolcaut söylüyor, kültürlüler kitaplara dair bir sürü şeyi bilir, ama hayata dair hiçbir şeyi bilmezlermiş. Biz de ıssızlığın ortasında yaşıyoruz, ama bunu ilham almak için yapmıyoruz. Bunu kendimizi korumak için yapıyoruz.

Neyse, ben okula gidemediğim için, Mazatzin bana kitaplardaki bilgileri öğretiyor. Bugünlerde Meksika'nın fethini çalışıyoruz. Eğlenceli bir konu, içinde savaş, ölümler ve kan var. Olaylar şöyle gelişiyor, bir yanda İspanya

Krallığı'nın kralları, öbür yandaysa Meksika'da yaşayan yerliler varmış. İspanya Krallığı'nın kralları Meksika'nın da kralı olmak istemişler. Böylece buraya gelip yerlileri öldürmeye başlamışlar, ama tek amaçları korku salmakmış, böylece yerlilerin yeni kralları kabul edeceklerini düşünmüşler. Fakat aslında bazı yerlileri öldürmemişler bile, sadece ayaklarını yakmışlar. Bütün bu olanlar Mazatzin'i çok kızdırıyor, çünkü o sanki bir yerliymiş gibi basma bluzlar ve sandaletler giyiyor. Ve uzun uzun anlatıyor. Bana diyor ki:

–Bütün mangırlarımızı cebe indirdiler Usagi, bizi soyup soğana çevirdiler!

Sanki ölen yerliler kuzenleriymiş ya da amcalarıymış gibi konuşuyor. Patetik. Bu arada İspanyollar kralların kafasını kesmeyi sevmiyor. Hala boyunlarına yapışık kafalarla gezen canlı kralları var. Mazatzin bana bir dergiden bir fotoğraf gösterdi. O da çok patetikti.

Yolcaut'tan öğrendiğim şeylerden biri, insanların bazen tek bir kurşunla cesede dönüşmediği. Bazen üç, hatta on dört kurşun gerekiyor. Kurşun sıkıldığında yere bağlı. Eğer

beyinlerine iki kurşun sıkarsanız elbette ki ölürlər. Ama saçlarına bin kurşun sıkarsanız da bir şey olmaz, herhalde bunu seyretmesi zevklidir. Bütün bunları Yolcaut'la birlikte oynadığımız bir oyundan biliyorum. Soru-cevap oyunu. Biri sözle vücudun belli bir yerine belli sayıda kurşun sıkıyor, ötekiye cevap veriyor: canlı, ceset ya da henüz belli değil.

–Kalbe bir kurşun.

–Ceset.

–Sol ayağın küçük parmağının tırnağına otuz kurşun.

–Canlı.

–Pankreasa üç kurşun.

–Henüz belli değil.

Oyun böyle gidiyor. Vücudun parçalarını bitirdiğimizde, prostattan omurilik soğanına kadar bütün organların çizimlerinin olduğu bir kitaptan yenilerini buluyoruz. Beyinden bahsetmişken, beyne kurşun sıkmadan önce şapkayı çıkarmak önemli, leke olmasın diye. Kanı temizlemek çok zor. Bizim sarayın temizlik işlerine bakan hizmetçi Itzpapalotl bunu sürekli tekrarlıyor. Evet, bizim saray, Yolcaut ve ben bir saraya sahibiz, ama kral falan de-

ğiliz. Aslında çok paramız var. Hem de çok. Pesolarımız var, peso Meksika'nın parası. Dolarlarımız da var, o da Amerika Birleşik Devletleri'nin parası. Ayrıca Euro'larımız da var, o da Avrupa'daki ülkelerin ve krallıkların parası. Bana öyle geliyor ki, bu üç çeşitten binlerce milyonumuz var, gerçi aralarında en çok sevdiğimiz yüz bin dolarlık banknotlar. Paranın yanı sıra mücevherlerimiz ve hazinelerimiz de var. Ve bir sürü şifreli kasamız var. İşte bu yüzden az insan tanıyorum, on üç ya da on dört kişi. Çünkü eğer daha çok tanıdığım olsaydı, paramızı çalarlardı ya da Mazatzin'in başına geldiği gibi bizi dolandırırlardı. Yolcaut kendimizi korumamız gerektiğini söylüyor. Çeteler bu işe de yararmış.

Geçen gün sarayımıza tanımadığım bir adam geldi ve Yolcaut benim bir delikanlı olup olmadığımı öğrenmek istedi. Adamın yüzünde kan lekeleri vardı ve itiraf edeyim yüzüne bakmak biraz korkutucuydu. Ama ben hiçbir şey söylemedim, çünkü eğer bir delikanlıysanız korkmazsınız, eğer korkuyorsanız topsunuzdur. Sarayımızın nöbetçileri Miztli ve Chichilkuali ona dehşetengiz yumruklar atarken ben son derece ciddi bir şekilde durdum.

Sonuçta adam top çıktı, viyaklamaya başladı ve şöyle bağırdı: Beni öldürmeyin! Beni öldürmeyin! Pantolonuna bile işedi. İşin iyi yanı benim bir delikanlı olduğum ortaya çıktı ve Yolcaut, onlar topu cesede çevirmeden önce gitmeme izin verdi. Onu öldürdüklerine eminim, çünkü daha sonra Itzpapalotl'un elinde bir kova ve paspasla geçtiğini gördüm. Ama yine de kaç kurşun sıktıklarını bilmiyorum. Bence kalbine en az dört kurşun yemiştir. Eğer tanıdığım ölüleri sayarsam on üç, hatta on dörtten fazla kişi çıkar. Hatta on yedi ya da daha fazlası. En azından yirmi. Ama ölüler sayılmaz, çünkü ölüler insan değildir, ölüler cesettir.

Aslında ceset yapmanın bir sürü yolu var, ama en yaygın olanı kurşun deliği açmak. Kurşun deliği kanın dışarı çıkması için insanlarda açtığınız oyuktur. Tabancalardan çıkan mermiler kurşun deliği açar, ayrıca bıçaklar da delik açabilir. Eğer kanınız dışarı çıkarsa kalbinizin ya da karaciğerinizin çalışmayacağı bir an gelir. Ya da beyninizin. Ve ölürsünüz. Ceset yapmanın başka bir yolu da kesmektir, onu da bıçakla yaparsınız ya da palayla ya da giyotinle. Kesikler küçük de olabilir büyük de. Eğer kesikler büyük-

se vücut parçalara ayrılır ve ceset tane tane olur. En normal kafayı kesmektir, yine de herhangi bir yeri kesebilirsiniz. Boyun yüzünden böyle oluyor. Eğer boynumuz olmasaydı farklı olurdu. O zaman normal olan iki ceset elde etmek için vücudu ortasından kesmek olurdu. Ama boynumuz var ve bu insanı günaha davet ediyor. Özellikle de Fransızları.

Aslında sarayımız bazen hiç de bir saraya benzemiyor. Sorun şu ki çok büyük bir yer ve onu pirüpak tutmak mümkün değil. Itzpapalotl uzun zamandan beri temizlik işlerinde kendisine yardımcı olması için yeğenlerinden birini işe almasını istiyor Yolcaut'dan. Güvenilir biri olduğunu söylüyor, ama Yolcaut sarayımızda daha fazla insan olsun istemiyor. Itzpapalotl sarayımızda on oda olduğu için şikayetçi: benimki, Yolcaut'un ki, şapkalarının ki, Miztli ve Chichilkuali'nin kullandığı oda, Yolcaut'un görüşmeleri için kullandığı oda ve hiç kullanmadığımız diğer beş boş oda. Ayrıca mutfak, iskemlelerin durduğu oturma odası, televizyon odası, sinema odası, benim oyun odam, Yolcaut'un oyun

odası, Yolcaut'un ofisi, içerdeki yemek odası, balkondaki yemek odası, küçük yemek odası, kullanılan beş, kullanılmayan iki banyo, spor odası, sauna ve yüzme havuzu var.

Miztli Yolcaut'un bir paranoyak olduğunu söylüyor, bu da sorun yaratıyor. Sorun sarayın temizliğinden ve de Miztli'nin dinlenememesinden kaynaklanıyor. Çünkü Miztli ve Chichilkuali günün yirmi dört saati tüfekleriyle sarayımızı korumakla görevliler. Yirmi dört saat demek bazen Miztli'nin bazen de Chichilkuali'nin hiç uyumaması demek. Üstüne üstlük kendimizi korumak için çok yüksek bir duvarımız var. Hem de duvarın üzerinde cam kırıkları ve dikenli tel var, ayrıca bazen yakından bir kuş geçtiğinde bağırarak lazer ışınli alarm sistemi var. Hem de ıssızlığın ortasında yaşıyoruz.

Sarayımızın etrafında dev bir bahçemiz var. Bahçeye Azcatl bakıyor, kendisi dilsiz ve bütün gününü kullandığı makinelerin gürültüsü içinde geçiriyor. Eğer çok yaklaşırsanız bu gürültü sizi sağır edebilir. Azcatl'ın çimleri biçmek için zararlı bitkileri biçmek için, ağaç-

ları ve çalılıarı kesmek için makineleri var. Ama baş düşmanı yabancı otlar. Fakat aslında, Azcatl savaşı kaybediyor, çünkü bahçemiz her zaman ayrık otlarıyla dolu. Bu arada Liberyalı cüce suaygırları ayrık otlarını yalayıp yutan sessiz makineler. Onlara otobur deniyor, otları yiyorlar.

Ayrıca bahçede, balkondaki yemek odasının önünde hayvanlarımızın olduğu kafesler var, hayvanlarımız iki gruba ayrılıyor: kuşlar ve kedigiller. Kuşlardan kartallarımız, şahinlerimiz ve bir kafes dolusu muhabbet kuşu ve renkli renkli kuşlarımız var. Papağanlar ve ona benzer şeyler. Kedigillerden bir kafeste bir aslanımız, başka bir kafeste de iki kaplanımız var. Kaplanların yanında Liberyalı cüce suaygırımızın kafesini koyacağımız bir alan var. Kafesin içinde bir gölet olacak, ama derin bir gölet değil, sadece çamurun içinde yuvarlanmaya yarayacak. Liberyalı cüce suaygırları, suyun içine batık şekilde yaşamayı seven diğer suaygırlarına benzemiyor. Bütün bunlarla Itzcuauhtli ilgilenecek, Itzcuauhtli hayvanlarımıza bakıyor: onları besliyor, kafeslerini temizliyor ve hastalandıklarında ilaçlarını veriyor.

Itzcuahtli bana hayvanlarla ilgili bir sürü şeyi, onlara nasıl bakılması gerektiğini ya da buna benzer şeyleri anlatabilirdi. Ama hiçbir şey anlatmıyor: o da dilsiz.

Ben bir sürü dilsiz tanıyorum, üç kişi. Bazen onlara bir şey söylediğimde, konuşmak istiyorlar ve ağızlarını açıyorlar. Ama sesleri çıkmıyor. Dilsizler esrarengiz ve gizemli oluyorlar. İşin doğrusu, sessizlikle hiçbir açıklama yapmaları mümkün olmuyor. Mazatzin bunun tam tersini düşünüyor: sessizlikle bir sürü şey öğrenmenin mümkün olduğunu söylüyor. Ama bunlar onun çok sevdiği Japon İmparatorluğu'nun fikirleri. Bence dünyanın en esrarengiz ve gizemli şeyi dilsiz bir Japon olmalı.

Bazı günler her şey felaket oluyor. Mesela bugün olduğu gibi, yine karnıma elektrik çarpmış gibi ağrılar girdi. Öyle çok ağrıyor ki, sanki elektrikli sandalyede idam ediliyormuş gibiyim. Bir keresinde bir prize çatal sokmuştum, elimi azıcık elektrik çarpmıştı. Bu ağrılar da işte aynı öyle, ama içimde.

Yolcaut beni ayutsun diye koleksiyonum için yeni bir

şapka verdi: üç kenarı kalkık şapka. Bir sürü üç kenarı kalkık şapkam var, on bir tane. Üç kenarı kalkık şapkalar üçgen biçimindedir ve üzerlerinde çok küçük bir taç olur. Fransa'dan, Birleşik Krallık'tan ve Avusturya'dan gelen üç kenarı kalkık şapkalarım var. En sevdiğim Fransız olanı, devrimci ordunun giydiklerinden. En azından katalogda böyle yazıyordu. Fransızlar hoşuma gidiyor, çünkü kralların kafalarını kesmeden önce taçlarını çıkarıyorlar. Böylece taç zarar görmüyor, isterlerse Paris'te bir müzeye koyabiliyorlar ya da tıpkı bizim gibi çok parası olan birine satabiliyorlar. Yeni üç kenarı kalkık şapka İsveç Krallığı'ndan ve üzerinde üç küçük kırmızı top var, her uçta bir top. Üç kenarı kalkık şapkalara bayılıyorum, çünkü onlar deli askerlerin taktığı şapkalar. Bir tanesini kafanıza geçirince canınız koşarak gidip tek başınıza en yakındaki krallığı fethetmek istiyor. Ama bugün içimden ne ülkeleri fethetmek ne de savaşmak geliyor. Bugün felaket bir gündü.

Mazatzin bana akşam ödevi vermedi ve beni istediğim konuda araştırma yapmam için serbest bıraktı. Bazen böyle yapıyoruz, özellikle de hastalanıp dikkatimi toplayamadığımda. Ben de Liberya hakkında bir araştırma

yaptım. Ansiklopedinin söylediğine göre Liberya daha önce Amerika Birleşik Devletleri'nde kölelik yapanlar tarafından 19. yüzyılda kurulmuş. Bu insanlar Afrikalı Amerikalılarmış. Patronları onları serbest bırakmış, onlar da yaşamaya Afrika'ya gitmişler. Ama ne yazık ki orada başkaları, Afrikalı insanlar yaşıyormuş. Sonra da Afrikalı Amerikalı insanlar Liberya devletini kurmuş, ama Afrika-lı insanlar istememiş. İşte bu yüzden savaşımaya ve birbirlerini öldürmeye başlamışlar. Şimdi de neredeyse hepsi açlıktan ölüyor.

Galiba Liberya felaket bir ülke. Meksika da felaket bir ülke. O kadar felaket bir ülke ki Liberyalı cüce suaygırı bulmak bile imkansız. İşte buna üçüncü dünya ülkesi deniyor.

Politikacılar zor işler yapan insanlar. Ama ileri zekalı insanlar olduklarından değil, hatta tam tersi. Yolcaut böyle söylüyor, milyonlarca peso kazanmak için demokrasi sözcüğünü bu kadar çok tekrar etmeye gerek yok diyor. Bugün hayatımdaki on dördüncü ya da on beşinci insanla tanıştım, vali denen bir politikacıydı. Sarayımıza akşam

yemeğine geldi, çünkü Cinteotl çok lezzetli yeşil pozole yapar. Cinteotl bizim sarayın aşçısı, dünyadaki her tür pozole çeşidini pişirebiliyor, dünyada üç çeşit pozole var: yeşili, beyazı ve kırmızısı. Ben pozoleyi pek sevmem, en çok da içindeki sıcak marul yüzünden sevmem, çünkü çok saçma bir şey. Marul salatalar ve sandviçler içindir. Ayrıca pozoleyi domuz kafasıyla da pişirirler: bir keresinde tenceredeki çorbaya bir de baktım ki, içinde dişler ve kulaklar yüzüyor. Sefil. Ben acılı böreği, peynirli omleti ve çoban usulü tacos'ları seviyorum. Çoban usulü tacos'ları ananassız severim, çünkü tacos'ların içindeki ananas da çok saçma bir şey. Acılı börekleri az acılı yiyorum, yoksa karnım daha çok ağrıyor.

Vali bir eyalette yaşayan insanları yönettiği zannedilen bir adam. Yolcaut valinin kimseyi yönetmediğini söylüyor, hatta sıçtığının anasını bile. Yine de vali sempatik bir adam, her ne kadar kafasının ortasında tıraş etmediği beyaz bir tutam saç olsa da. Yolcaut'un ve valinin konuşmalarını dinleyerek çok güzel vakit geçirdim. Ama vali için öyle olmadı. Suratı kıpkırmı-

zıydı, adeta patlayacak gibiydi, çünkü onlar bir yandan yeşil pozolelerini yiyip öbür yandan kokain işleriyle ilgili konuşurken, ben peynirli omletimi yiyordum. Yolcaut ona sakin olmasını, benim büyük olduğumu, bizim bir çete olduğumuzu, çetelerde gerçeklerin gizlenmediğini söyledi. Sonra vali benim yaşımı sordu, söyleyince yine de bu işler için küçük olduğumu düşündüğünü söyledi. İşte o anda Yolcaut sinirlendi ve bir çantanın içinden çıkardığı yığınla doları adamın yüzüne fırlattı. Çok fazlaydı, binlerceydi. Sonra da ona bağırmaya başladı:

–Kes sesini, şerefsiz vali, sen ne bok bilirsin ki, hıyar, sadakanı al da uza piç herif.

Sonra da bana dönüp bizim işimizin bu olduğunu, böyle kalın kafalıları düdüklelediğimizi söyledi. Valinin yüzü daha da kızardı, sanki bu defa gerçekten patlayacaktı, ama birden gülmeye başladı. Yolcaut ona eğer benim için o kadar endişelendiyse bana bir suaygırı bulması gerektiğini söyledi. Vali hiçbir şey anlamamış gibi bir ifade takındı, ben de ona istediğim şeyin bir Liberyalı cüce suaygırı olduğunu, ama Liberya'ya git-

meden bunlardan bulmanın çok zor olduğunu açıkladım. Artık yüzü patlayacak gibi değildi. Bize şöyle bir soru sordu: “Peki neden Liberya’ya gitmiyorsunuz?” Yolcaut cevabı yaptırdı:

–Salak salak konuşma vali.

Ondan sonra vali şöyle dedi: “Bakalım, elbette yapılabilecek bir şey vardır.” Ve Yolcaut uzanıp altın ve pırlanta yüzüklerle dolu parmaklarıyla başımı okşadı:

–Gördün mü Tochtli, Yolcaut ne isterse yapar.

Aslında Meksika bazen çok iyi işler yapılabilecek muhteşem bir ülke oluyor. Ya da Meksika bazen felaket bir ülke oluyor, ama bazen de muhteşem bir ülke oluyor.

El Rey benim çok sevdiğim bir şarkıdır. Hatta ezbere söylemeyi öğrendiğim ilk şarkı odur. Hem de o zaman çok çok küçüktüm ve dehşetengiz bir hafızam yoktu. İşin aslı şarkıyı pek de iyi bilmiyordum, ama unuttuğum yerleri kafadan atıyordum. Bu şarkıya kafiye uydurmak çok kolaydır. Mesela: kafiye ve hafiye kafiyeli kelimeler. Eğer bir sözün yerine ötekini söylerseniz hiç kimse fark etmiyor. *El Rey*’de en çok sevdiğim bölüm, “ne tacım var, ne

kraliçem, ne de dayanacak bir kaidem, ama hala bir kralım işte” dediği bölüm. Orada bir kral olmak için sahip olman gerekenleri çok iyi açıklıyor: bir tacın olmalı, bir kraliçen olmalı, bir de dayanacak bir kaiden. Şarkıyı söylerken bunlardan hiçbirine sahip olmasan, hatta paran bile olmasa da, “kralsın, çünkü sözün kanun demek”. Aslında bu şarkı delikanlı olmayı anlatıyor. Bazen delikanlılar hiçbir şeyden korkmaz, işte bu yüzden delikanlıdırlar. Ama bazen de delikanlıların hiçbir şeyi olmaz, ama yine de kral olmaya devam ederler, çünkü delikanlıdırlar.

Kral olmanın en iyi tarafı çalışmaya gerek olmaması. Sadece tacını başına geçiriyorsun ve iş bitiyor, krallığındaki insanlar sana para veriyorlar, hem de milyonlarca. Benim bir tacım var, ama her gün takamıyorum. Yolcaut sadece dört kez takmama izin verdi. Onu bütün hazinemizle birlikte bir kasanın içinde saklıyoruz. Taç altından değil, çünkü Afrikalı bir kralın tacıymış ve Afrika’da krallar dahil herkes fakir. Liberya, Afrika’da. Meksika’nın Afrika’da olmaması iyi. Eğer Meksika Afrika’da olsaydı, felaket olurdu. Taç madenden ve pırlantadan yapılma. Bize çok pahalıya patladı, çünkü Afrika’da kral olmak için çok in-

sanı öldürmek gerekiyor. Bir yarışma gibi: en çok cesedi toplayan tacı alır. Mazatzin Avrupa'da da böyle olduğunu söylüyor. Bu konu da onu çok sinirlendiriyor ve nutukları için ilham veriyor. Mazatzin'e dağın başında kitap yazmak için ilham gelmemiş, ama ona ilham veren her fırsatta yaptığı gibi nutuk atmak olmuş. Diyor ki:

–Avrupa bir sürü cesedin üzerine kurulmuş Usagi, Avrupa'da kandan ırmaklar akıyor.

Bu konuları konuştuğumuzda Mazatzin'in İspanyollardan, bazen de Fransızlardan bile nefret ettiği ortaya çıkıyor. Hatta bütün Avrupalılardan. Patetik. Bence Fransızlar iyi insanlar, çünkü giyotini icat etmişler. İspanyollarsa Yolcaut'un iyi müşterileri. Ama en iyi müşteriler Gringolar. Meksikalılar Yolcaut'un iyi müşterileri değil, çünkü Yolcaut istemiyor. Tanıdığım cesetlerden biri bir nöbetçiydi, daha önce Chichilkuali'nin yaptığı işi yapıyordu, ama Meksika'da da iş yapmaya kalkmıştı. Yolcaut Meksikalıları zehirlemek istemiyor. Mazatzin buna milliyetçilik dendiğini söylüyor.

Tanıdığım en sessiz insan Quecholli. Miztli o kızı hafta-

da iki üç kez sarayımıza getiriyor. Quecholli'nin çok uzun bacakları var, Cinteotl'a göre uzunlukları şu: bir buçuk metre. Miztli başka bir şey daha söylüyor, gizemli bir şey:

–Doksan altmış doksan, doksan altmış doksan.

Bu bir sır, bana gizlice söylüyor. Quecholli'nin her şeyi bir sır. Sarayda kimsenin yüzüne bakmadan, gürültü çıkartmadan, her zaman Yolcaut'a yapışık şekilde geziniyor. Bazen yok oluyorlar ve tekrar ortaya çıkıyorlar, çok esrarengiz. Öylece saatler, hatta günün tamamı geçiyor, ta ki Quecholli gidene kadar. Sonra başka bir gün Miztli onu tekrar getiriyor, böylece sırlar ve ortadan kaybolmalar yeniden başlıyor.

En gizemli an hepimizin birlikte balkonda yemeğe oturduğumuz zamanlar oluyor: Yolcaut, Quecholli, Mazatzin ve ben. İlkinde Mazatzin Quecholli'ye Leónlu mu, Guadalaralı mı olduğunu, ikisi de değilse nereden geldiğini sormuştu. Quecholli hiçbir şey söylemedi. Kısa bir an Mazatzin'e baktı, sonra Yolcaut ananın çiftliğinden geliyor, diye bağırdı. Ananın Çiftliği San Juan'a yakın bir yerde, otobanın yanında. Girişinde bir tabela var, üzerinde şöyle yazıyor: **Ananın**

Quecholli de köre benziyor, çünkü nereye baktığını hiçbir zaman anlamıyorsunuz. Ama kör değil: onu benim şapkalarımın bakarken yakaladım. Bir de sadece salata yemesi çok tuhafıma gidiyor. En sevdiği marul, domates, brokoli, soğan ve avokado salatası. Sonra da o ince uzun parmaklarıyla salatanın üzerine limon ve tuz koyuyor. Parmakları yüzük dolu. Ama Quecholli'nin yüzükleri ince ve küçücük, Yolcaut'unakilere benzemiyor, onunkiler kalın ve üzerlerinde kocaman pırlantalar var. Quecholli bizim gibi milyoner değil.

Yemekte Yolcaut ve Mazatzin politikacılardan bahsediyorlar. Konuşmaları eğlenceli çünkü Yolcaut çok gülüyor ve Mazatzin'e saf hıyarın teki olduğunu söylüyor. Mazatzin pek gülmüyor, çünkü hükümetin sol eğilimli politikacılardan oluşması gerektiğini düşünüyor. Şöyle diyor: "Eğer sol iktidarda olsaydı, böyle olmazdı." Yolcaut daha çok gülüyor. Bazı günler Mazatzin ona politikacıların isimlerini sayıyor, Yolcaut da isme göre cevap veriyor:

-Ahaaaa.

Ya da:

-I-ıh.

Bazen Mazatzin şaşırıyor ve “biliyordum, valla biliyordum” diyerek gülüyor. Bazen de, yalan, yalan, diye bağıyor ve Yolcaut da ona, saf bir hıyar olduğunu söylüyor.

Quecholli salatalarını yerken biz de Cinteotl’un pişirdiği yemekleri yiyoruz. Mazatzin yemeklere bayılıyor. Yemek bitince bağış çağrış Cinteotl’u çağırıyor ve eğer mole yemişsek hayatında yediği en güzel moleyi yediğini söylüyor, ya da hayatında yediği en güzel tampiqueña ya da her ne yemişsek hayatında yediğinin en iyisinin olduğunu söylüyor. Patetik. Yolcaut Mazatzin’de genetik açlık olduğunu düşünüyor. Quecholli dilsiz olduğu için hiçbir şey söylemiyor. Mazatzin onun vejetaryen olduğunu söylüyor. Bense Liberyalı cüce suaygırları gibi bir otobur olduğunu söylüyorum. Ama Liberyalı cüce suaygırları marul salatası sevmez, onlar kabayonca salatası sever. Eğer dilsiz olmasaydı Quecholli’ye sıcak marullu pozole hakkında ne düşündüğünü sormak isterdim.

Bugün televizyondaki haberlerden öğrendim: Guadajara hayvanat bahçesindeki kaplanlar bir kadının neredeyse tamamını yemisler, geriye sadece sol bacağı kalmış.

Belki de sol bacak o kadar lezzetli bir parça değildi. Ya da belki kaplanlar doymuştu. Ben Guadalajara hayvanat bahçesine hiç gitmedim. Bir keresinde Yolcaut'tan beni oraya götürmesini istemiştim, ama beni oraya götürmek yerine saraya daha fazla hayvan getirdi. Bana aslanı o zaman almıştı. Sonra da bana dağa gidemediği için dağ ayağına gelen bir adamla ilgili bir şeyler anlatmıştı.

Kaplanların yemeği olan kadın hayvanat bahçesinin müdürüymüş, iki çocuğu, bir kocası ve bir de uluslararası prestiji varmış. Prestij güzel kelime. Bunun bir intihar ya da cinayet olabileceğini söylediler, çünkü kaplanların kafesine asla girmezmiş. Biz kaplanlarımızı intiharlar ya da cinayetler için kullanmıyoruz. Cinayetleri kurşun delikleriyle Miztli ve Chichilkuali yapıyor. İntiharları nasıl yaptığımızı bilmiyorum, ama kaplanlarla yapmıyoruz. Kaplanları cesetleri yedirmek için kullanıyoruz. Bunun için aslanımızı da kullanıyoruz. Ama onları her şeyden önce bakmak için kullanıyoruz, çünkü güçlü hayvanlar ve çok orantılılar, bakması zevkli. Herhalde iyi beslendikleri için böyle. Aslında benim bunları bilmemem gerektiği düşünülüyor, çünkü bunlar Miztli ve Chichilkuali'nin geceleri

yaptıkları sırlar. Ama bu noktada, sırları keşfetmek konusunda gerçekten bir ileri zekalı olduğumu düşünüyorum.

Haberlerin sonunda sunucu adam birden çok üzüldü ve hayvanat bahçesinin müdiresinin rahat uyumasını diledi. Ne kadar aptalca. O esnada kadın kaplanların midesinde püre olmuştu bile. Ayrıca orada sadece kaplanların sindirimi süresince bulunacak, çünkü sonunda kaplan kakasına dönüşecek. Rahat uyu, hadi oradan. En fazla sol ayağı rahat uyur.

Yolcaut haberi benimle birlikte seyretti ve bittiğinde bana gizemli şeyler söyledi. İlk önce şöyle dedi:

–Ahhh, kadını intihar ettirtmişler.

Sonra da, gülmesi bitince:

–Neye niyet neye kismet!

Bazen Yolcaout gizemli ve esrarengiz cümleler söylüyor. Böyle yaptığında ne söylemek istediğini sormam hiçbir işe yaramıyor, çünkü bana hiçbir zaman cevap vermiyor. Gizemi benim çözmemi istiyor.

Uyumadan önce sözlükten prestij sözcüğüne baktım. Prestijin, insanların senin hakkında iyi fikirlere sahip olması, senin en iyisi olduğunu düşünmeleri demek ol-

duğunu anladım. Bu durumda prestij sahibi oluyorsun. Patetik.

Bugün en dehşetengiz çaresizlik içinde canım sıkılıyor. Canım sıkılıyor çünkü saraydan çıkmıyorum ve çünkü bütün günler birbirine benziyor.

Saat sekizde kalkıyorum, yıkanıyorum ve kahvaltı ediyorum.

Dokuzdan bire kadar Mazatzin'le ders yapıyorum.

Birle iki arasında playstation oynuyorum.

İkiyle üç arasında yemek yiyoruz.

Üçten beşe kadar ödevlerimi ve serbest araştırmalarımı yapıyorum.

Beşten sekize kadar canım ne isterse onu yapıyorum.

Sekizde akşam yemeği yiyoruz.

Dokuzdan ona kadar Yolcaut'la televizyon seyrediyorum, ondan sonra da odama sözlük okumaya ve uyumaya gidiyorum.

Ertesi gün de aynı geçiyor. Cumartesi pazarlar daha da kötü, çünkü bütün günü canımın ne istediğini düşünerek geçiyorum: hayvanlarımıza bakmak, film seyretmek,

Miztli'yle gizli şeyler konuşmak, playstation oynamak, şapkaları temizlemek, televizyon seyretmek, Miztli'den almasını istediğim şeylerin listesini hazırlamak ... Bazen eğlenceli oluyor, ama bazen de felaket. Yolcaut'un paranoyası yüzünden saraydan çıkmayalı çok oldu, on bir gün.

Her şey haberlerde uyuşturucu arayan askerleri göstermeleriyle başladı. Chichilkuali Yolcaut'a şöyle dedi:

–Sorun var şef!

Yolcaut ona kalın kafalılık etmemesini söyledi. Ertesi gün televizyonda Meksika'da hapis yatan birkaç adamın beklenmedik bir şekilde Amerika Birleşik Devletleri'nde hapis yatmaya gönderildiğini söylediler. Yolcaut haberi çok dikkatli bir şekilde izledi, hatta benden susmamı bile istedi. Televizyonda şu anda Amerika Birleşik Devletleri'nde hapiste yaşayan adamların isimlerinden oluşan bir liste açıkladılar. Haber bitince Yolcaut gizemli ve esrarengiz cümlelerinden birini söyledi. Şöyle dedi:

–İşte şimdi yarağı yedik.

Çok gizemli bir cümleydi, çünkü Chichilkuali bile gizemi çözmek isteyen bir ifadeyle sessiz kaldı.

O zamandan beri televizyonda her gün cesetler oluyor.

Şimdiye kadar şunları gördük: hayvanat bahçesindeki ceset, polislerin cesetleri, uyuşturucu satıcılarının cesetleri, askerlerin cesetleri, politikacıların cesetleri ve saf hıyarların cesetleri. Vali ve başbakan, biz bütün Meksikalı adamlara ve kadınlara endişeye kapılmamamızı, sakın olmamız gerektiğini söylediler.

Yolcaut da saraydan çıkmadı. Bütün vaktini telefonda emirler vererek geçirdi. Miztli ve Chichilkuali'ye saraydan çıktılar. Miztli dışarıda silahların konuştuğunu söylüyor. Chichilkuali dışarıda eşek yüküyle sorun olduğunu söylüyor. Yolcaut bir süreliğine uzak bir yere seyahate gitmemizi istiyor, kendimizi korumak için. Bana nereye gitmek istediğimi sordu ve her nereyi söylersem oraya gideceğimize dair söz verdi. Mazatzin Japon İmparatorluğu'na gitmek istediğimi söylememi tavsiye etti. Eğer oraya gidersek dilsiz bir Japonla tanışabilirim. Ama ben safariye çıkmak ve bir Liberyalı cüce suaygırı yakalamak için Liberya'ya gitmek istiyorum.

Mazatzin bana eski bir fütürist kitaptan parçalar okudu. Bu seneler önce bir adamın bugün yaşadığımız zamanı ha-

yal ederek yazdığı bir kitap. Aslında çok eğlenceli, çünkü yazar bugün olan bir sürü şeyi tahmin ediyor, mesela saç ekimi ya da klonlama gibi. Ama Mazatzin yazarın tahmin edemediği şeylerin daha eğlenceli olduğunu düşünüyor, mesela şapkalarla ilgili olanı. Kitaptaki herkes şapkalarla geziyor. Mazatzin'e göre yazarın zor şeyleri tahmin etmeyi becerip insanların şapkalardan vazgeçeceğini tahmin edememiş olması çok komik. Bana sanki bugün hepimiz kovboy şapkalarıyla geziyormuşuz gibi dedi. Zavallı Mazatzin. Görüldüğü gibi kültürlü insanlar kitaplara dair bir sürü şeyi biliyor, ama hayatla ilgili hiçbir şey bilmiyorlar. Bu yazarın hatası değildi ki. İnsanlığın hatasıydı.

Benim bir sürü kovboy şapkam var, altı tane. İçlerinden biri meşhur bir şapka, çünkü onu çok eski bir filmde bir kovboy kullanmış. O şapkayı geçen yılki doğum günümde Yolcaut hediye etmişti, sonra da şapkaya bakmak için filmi seyretmiştik. Film bir kadın için kavga eden iki kovboyu anlatıyor. Çok saçma bir film. Bu iki kovboy birbirlerine ateş ederek kavga etmek yerine, şarkılarla kavga ediyorlar. Hatta bu şarkılar *El Rey* gibi delikanlı şarkıları bile değil. İşte bunu anlamıyorum, eğer bu adamlar kov-

boysa ve delikanlıysa neden sanki topmuş gibi aşk şarkıları söyleyip duruyorlar. Belki de bu yüzden artık kimse şapka kullanmak istemiyordur, çünkü insanlar hem top olup hem de kovboy şapkası takmak gibi saçma şeyler yapmışlar. Öyle olunca da şapkaların prestiji kaybolmuş. Filmin sonunda kovboylar iki başka kadınla birlikte çok mutlu oluyorlar. Hatta arkadaş oluyorlar ve hep mutlu oluyorlar, her şey çok saçma.

Bu filmin kötü tarafı Yolcaut'un en sevdiği film olması ve canı ne zaman çekse beni de bu filmi seyretmeye mecbur bırakması. Filmi o kadar çok seyrettik ki, en azından yirmi kez. Hiç istemesem de artık filmi ezberledim. En kötü yeri kovboylardan birinin kadının penceresine gidip aşkla ilgili şeyler söylediği yer. Şöyle diyor: "Gözlerin yıldızların ışığı gibi, karanlığımı aydınlatan iki yıldız. Sana layık olmadığımı biliyorum, ama sensiz yaşam bir fırtına, sanki sonsuz bir ölüm." Patetik.

Bir başka kovboy şapkamı yine geçen yılki doğum günümde Miztli hediye etmişti. Geçen yılki doğum günüm felaketti. Sanki milliyetçilerdenmişim gibi bir sürü kovboy şapkası hediye ettiler. O öteki kovboy şapkasını

Miztli'nin kasabasında dikmişler, bu durumda orası bir kovboy kasabası oluyor. Ama yalan. Kovboy kasabalarında en azından bin kovboy olması gerekir. Çok uzun zaman önce bir gün Miztli beni kasabasına götürmüştü ve sonuçta hiç at görmedik. Ve kovboy şapkası takan sıfır kişi vardı, sıfır. Ama tabii bir sürü kovboy şapkası ve at eşyaları satan dükkan vardı. Dükkanlardan birinin adı Kovboy'du, ötekinin adı Kovboy Dünyası, bir başkasının adı Kovboy Malları, bir başkasının adıysa Kovboy'un İni. Ama kovboylar yoktu, fotoğraf çeken, anahtarlık ve kartpostal satın alan insanlar vardı.

Gördüğüm tek kovboy kasabanın girişindeki heykel olmuştu. Biraz şüpheli bir kovboydu, çünkü tıpkı toplar gibi bale yapıyordu. Zaten kafasında şapkası bile yoktu. Miztli bana şapkayı çaldıklarını söyledi, kovboy bir sabah şapkasız uyanmış. Bence hırsız, kovboyların top olmaması gerektiğini düşünenlerden biri.

Yine de Miztli bana sözde kovboy kasabasını gösterdiği için çok mutlu olmuştu. Patetik. Aslında kasabada en fazla olan şey kiliselerdi. O kadar çok kilise vardı ki, orası bir kovboy kasabası değil rahip kasabasıydı. Bu Miztli'nin

çok komiğine gitti. Bana kasabanın aynen dediğim gibi bir rahip kasabası olduğunu, ama delikanlı rahiplerin kasabası olduğunu söylemişti. Daha sonra bāna sokakta yürüyen bir çocuğu gösterdi ve dedi ki:

–Bak, bak, bu piskopos efendinin oğlu.

Kovboy şapkalarının kötü tarafı sadece kovboylara göre olmaları. Kenarlıkları çok geniş, hatta o kadar ki belki de dünyadaki şapkalar içinde en geniş kenarlığı olanlar kovboy şapkaları. Bence eğer daha geniş kenarlıklı bir şapka olsaydı, artık ona şapka diyemezdik. Ancak bir güneş şemsiyesi olurdu.

Eğer kovboy değilseniz ve kafanıza bir kovboy şapkası takarsanız başınız dönebilir ve yere düşebilirsiniz. Sonra kafanızda bir kovboy şapkasıyla ayağa kalkmak çok zor bir iş. Bazı insanlar kafalarına bir kovboy şapkası takıyor ve deliriyor. Ama üç kenarı kalkık şapkalarda olduğu gibi ülkeleri fethetmeye kalkmıyorlar. Sadece gökyüzüne ateş ediyorlar ve milliyetçi sözler haykırmaya başlıyorlar.

Buna rağmen kovboylar ne yere düşüyor ne de deliriyor. Onlar öylece kovboy şapkalarının gölgesinde duruyorlar, esrarengiz ve gizemli bir şekilde.

Kovboyların neden saklandığını kim bilebilir ki.

Ne planladıklarını kim bilir.

Bugün televizyonda gizemli bir ceset vardı: kafasını kesmişler, ama kral falan değil. Hatta kafa kesmeyi çok seven Fransızların işine de benzemiyor. Fransızlar kafayı kestikten sonra bir sepete koyarlar. Bir filmde görmüştüm. Giyotinde tam kralın kafasının altına bir sepet koyuyorlar. Sonra da Fransızlar bıçağı aşağı düşürüyor ve kralın kesilen kafası sepete düşüyor. Fransızları işte bu yüzden seviyorum, çok zarifler. Kirlenmesin diye kralın tacını çıkarmanın yanı sıra, kafanın yerlerde yuvarlanmasını da istemiyorlar. Sonra da Fransızlar kafayı ağlasın diye bir kadına götürüyor. Bir kraliçeye, bir prensese ya da öyle birine. Patetik.

Biz Meksikalılar kesik kafalar için sepet kullanmıyoruz. Biz kesik kafaları yıllanmış konyak kutularına koyuyoruz. Galiba bu çok önemli bir şey, çünkü haberlerdeki adam kafayı yıllanmış bir konyak kutusunda gönderdiklerini defalarca tekrar etti. Kafa bir polisin cesedine aitti, bütün polislerin şefi ya da öyle bir şey. Kimse cesedin diğer parçalarının nerede olduğunu bilmiyor.

Televizyonda kafanın bir fotoğrafını gösterdiler, saç kesimi o kadar çirkindi ki. Uzun saçlıydı ve saçının birkaç tutamında sarı meç vardı, patetik. Şapkalar bu işe de yarar, saçları saklamaya. Sadece saç kesimi çirkin olduğunda değil, çünkü en iyisi saçları her zaman saklamaktır, hatta saç kesimi sözüm ona güzel olsa bile. Saçlar vücudun ölü bir parçasıdır. Mesela: saçınız kesildiğinde canınız acımıyor. Eğer acımıyorsa ölmüş demektir. Ama saçınızı çekerlerse canınız acır, çünkü acıyan saç değil, kafa derisi. Bunu Mazatzin'le yaptığım serbest çalışmalardan birinde araştırmıştım. Saç canlıyken kafanızın üzerinde taşıdığınız bir ceset gibidir. Üstelik hiç durmadan uzadıkça uzayan dehşetengiz bir ceset, çok sefil. Belki de cesede dönüştüğünüzde saç sefil olmaktan çıkar, ama öncesinde öyle değil. Liberyalı cüce suaygırlarının en iyi tarafı kel olmaları.

Bu yüzden benim de saçım yok. Saçım çıkmaya başladığında Yolcaut beni bir makineyle tıraş ediyor. Makine Azcatl'ın otları biçmek için kullandığı makinelerin aynısı, ama küçük. Saçlar da mücadele edilmesi gereken ayırık otlarına benziyor. Bazen Yolcaut bana

kızıyor, çünkü üst üste saçlarımı kesmesini istiyorum. Keller kesinlikle çok şanslı insanlar.

Bunlar bir dedektif şapkasının içine saklanabilecek şeyler: saç, yavru tavşan, minik kurşunlu küçücük bir silah ve yavru tavşan için bir havuç. Dedektif şapkaları iyi bir saklama yeri değil. Eğer dev kurşunları olan bir tüfek saklamak isterseniz işe yaramaz. Bir şeyleri saklamak için en elverişli olanlar sihirbazlarınkı gibi silindir şapkalarıdır. Ama yine de dedektif şapkaları gizemli ve esrarengiz olayları çözmeye yarar. Benim bir sürü dedektif şapkam var, üç tane. Sarayda gizemli bir şeylerin döndüğünü keşfettiğim her seferinde birini takıyorum. Ve çaktırmadan araştırma yapmaya başlıyorum. Mazatzin'le yaptığım serbest araştırmalar gibi değil, çünkü onları kitaplarla yapıyorum. Kitaplarda şimdiki zamanla ilgili şeyler bulunmuyor, sadece geçmiş ve gelecekle ilgili şeyler oluyor. Bu kitapların büyük bir eksiği. Birinin sen okurken, tam o anda neler olduğuna dair bilgi verecek bir kitap icat etmesi gerekiyor. Geleceği tahmin eden-fütürist kitapları yazmaktan daha

zordur herhalde. Bu yüzden böyle kitaplar yok. O zaman gidip gerçeği araştırmak gerekiyor.

Bugün Miztli ve Chichilkuali, kullanmadığımız boş odaların birinden çıkardıkları kutuları bir kamyonete yüklemek gibi gizemli işler yaptılar. Gittiklerinde bir dedektif şapkası taktım ve Yolcaut'un gizemlerinden birini keşfettim. Kullanmadığımız boş odalar her zaman kilitli oluyor, ama bugün bir tanesinin kapısını açık unutmuşlar. Ve böylece kullanmadığımız beş boş oda olmadığı ortaya çıktı, sadece dört oda var belki de hiç yok: kullanmadığımız boş odalardan biri aslında tabanca ve tüfek odası.

Tabancalar çekmecelere saklanmış, tüfeklerse bir gömme dolabın içine. Saymaya vaktim olmadı, çünkü Yolcaut'a yakalanmak istemedim, ama en azından bin tabancamız ve beş yüz tüfeğimiz olmalı. Her büyüklükte silahımız var, hatta dev kurşunlu bir tüfeğimiz bile var. Orada Yolcaut'la kurşun deliği oyununu yanlış oynadığımızı anladım: o tüfekten çıkacak bir kurşunla kesin cesede dönüşürsünüz, kurşun nereye isabet ederse etsin, sadece zaten ölü olan saçınıza gelirse bir şey olmaz. Kurşun deliği oyununu, kurşun deliği sayısı, kurşunun vücutta isabet

ettiği yer ve kurşunun boyunu söyleyerek oynamamız gerekiyor. Bütün kanın beş günde akacağı küçük bir kurşun yarasıyla, beş saniyede akacağı dev bir kurşun yarası aynı şey değil. Ayrıca minicik kurşunları olan küçücük bir tabanca gördüm, öyle ki o tabancadan çıkacak yetmiş kurşun kalbinize isabet etse bile ceset olmazsınız.

Eğer tabanca ve tüfek odasında neyle karşılaşacağımı bilseydim, bir dedektif şapkası takmazdım. Şapka koleksiyonumdaki, içine altı ya da yedi tavşanın sığabileceği en büyük silindir şapkayı takardım. Şapkanın içine dev kurşunlu tüfeği saklamak isterdim, ama sadece minik kurşunlu küçücük silahı alabildim. Felaket. Ama en felaketi Yolcaut'un bana yalan söylediğini öğrenmem oldu, meğer boş dediği odalar gerçekte tabanca ve tüfek odalarıymış. Çetelerde yalan olmaz. Çeteler dayanışmacıdır, korumacıdır, gerçekleri saklamaz. En azından Yolcaut böyle söylüyor, ama o bir yalancı. Galiba artık Liberyalı cüce suaygırı bile istemiyorum. Liberya'ya da gitmeyeceğim. Bunlar da Yolcaut'un söylediği yalanlar olmalı.

Bugün olduğu gibi karın ağrısına dayanamayınca, Cin-

teotl bana papatya çayı yapıyor. Bazen karnım o kadar ağrıyor ki, ağlamaya başlıyorum. Bu ağrılar genellikle krampa benziyor, ama en kötülerini büyüdükçe büyüyen bir boşluk gibi oluyor, öyle ki karnım patlayacak zannediyorum. Karnım böyle ağrıdığına hep ağlıyorum, ama ben top değilim. Hasta olmak başka, top olmak başka. Eğer hastaysanız ağlamanıza değer, Yolcaut öyle söylemişti.

Cinteotl'un hastalıkları iyileştirmeye yarayan otlarla dolu bir çekmecesini var. Karın için papatya, sinir için ihlamur, rejim için portakal yaprakları, sinir için fırıldak çiçeği, sindirim için portakal çiçeği, sinir için kediotu ve başka bir sürü otu var, çoğu sinire iyi geliyor. Yolcaut çay sevmiyor, çayın korkaklara göre bir içecek olduğunu söylüyor.

Karnım çok ağrıdığına Yolcaut eskiden Mitzli'nin doktor getirmesini tercih ederdi. Doktor orta yaşlı bir adamdı ve bana Yolcaut'tan gizli demirhindi şekerleri verirdi. Aslında demirhindi yemem yasak. Biber yemem de yasak. Doktorun söylediğine göre, karnım hasta değilmiş, hastalığım psikolojikmiş.

Doktorun en sevdiğim yanı uzaylılarla ilgili çok eğlen-

celi hikayeler anlatmasıydı. Bir keresinde uzaylılar uzay gemileriyle León'a gelmişler. Bitkileri ve hayvanları toplamak için bir mısır tarlasına konmuşlar. Geminin indiği yerde sonra hiçbir bitkinin, hatta ayırık otunun bile yetişmediği bir yanık izi kalmış. Hem de aradan bir sürü yıl geçmesine rağmen, galiba dört yıldan fazlaydı. Uzaylılar bir keresinde de bir kızı kaçırmak için gelmişler. Başka seferinde de Aguascalientes'in üzerinde bir saat boyunca uçmuşlar.

Doktor artık gelmiyor, çünkü Yolcaut ona kızdı. Miztli söyledi, doktor bir keresinde Yolcaut'a aslında karnımın hasta olmadığını, bütün bu ağrıları annem olmadığı için çektiğimi, asıl ihtiyacım olan şeyin bir psikoloji doktoru olduğunu söylemiş. Bunun adı psikosomos hastalıklmış mıymış neymiş, yani kafadan kaynaklanan bir hastalık. Ama ben kafamdan hasta değilim, benim hiçbir zaman beynim ağrımadı.

Bugün televizyonda polisin kesik kafasını göstermeleri bir skandala neden oldu. Ama saç kesimi yüzünden değil. Skandal şu: kimileri televizyonda kesik kafa görüntüleri-

nin yayınlanmaması gerektiğini düşünüyor. Ceset görüntülerinin de. Kimileriye bunların gösterilmesinden yana, herkesin gerçeği bilmeye hakkı olduğunu savunuyorlar. Yolcaut bu skandala gülüyor ve insanların bu saçmalıklarla eğlendiğini söylüyor. Ben ona hiçbir şey söylemiyorum. Halbuki bunların saçmalık olduğunu düşünmüyorum. Yolcaut bunların saçmalık olduğunu düşünüyor, çünkü onun için gerçekler ve yalanlar önemli değil. Az kalsın ona çetelerde gerçekler söylenir diyecektim, ama sustum. Aslında kendimi dilsize dönüştürdüm. Ayrıca kendime Tochtli demekten de vazgeçtim. Artık adım Usagi ve dilsiz bir Japonum.

Kendimi dilsize dönüştürelili neredeyse yedi saat oldu, artık bir gizemim ve esrarengizim. Herkes niye konuşmadığımı anlamaya ve dilsizliğimi çözmeye çalışıyor. Cinteotl güya boğazıma iyi gelsin diye, tadı iğrenç bir bitki çayı hazırladı. Yolcaut bana Liberyalı cüce suaygırını almadığı için dilsiz olduğumu düşünüyor ve bana sürekli sabırlı olmam gerektiğini söylüyor. Ama ben bu yüzden dilsiz olmadım, Yolcaut'un yalanları yüzünden dilsiz oldum.

Şimdilik bunu kimseye açıklayamam, çünkü dilsizim.

Dilsizler açıklama yapmaz. Ya da elleriyle yaparlar. Dilsizlerin kullandığı işaret dilini bilmiyorum, bu nedenle de dilsizkareyim. Mazatzin yazarak konuşmamızı önerdi. Bunun üzerine ben de sağır olmaya ve ayrıca yazıda da dilsiz olmaya karar verdim. Sağır olmak için yapmanız gereken bir şarkının bir bölümünü hatırlayıp kafanızın içinde hiç durmadan onu söylemektir. Ben *Rey*'den bir bölümü seçtim, ağğğlarım ve ağğğlarım, ağğğlarım ve ağğğlarım, ağğğlarım ve ağğğlarım, ağğğlarım ve ağğğlarım dediği yeri. Yazıyla ilgili kısmı daha kolay, okuma-yazma bilmemek yeterli: kelime yazmak yerine, çizim ya da daha iyisi karalama yapıyorsunuz. Böylece artık dilsiz ve sağırküpüm.

Bugün bir Japon samuray şapkası taktım. İçinde minik kurşunlu küçücük silahım var. Şiiiiışt

Biz tavşanlar kakamızı topak topak yaparız.

Mükemmel ve yusuvarlak topaklar, tıpkı tabanca cep-haneliği gibi.

Biz tavşanlar tabancayla kakacık kurşunları sıkıyoruz.

İki

Paris'e giden uçağın içinde Franklin Gómez bana Fransızları gösterdi. Fransızlar bizim gibi, ne iki kafaları var ne de başka farkları. Bu yüzden ileri zekalılar: çünkü tıpkı bize benziyorlar, ama yine de giyotini icat etmişler. Ama buna rağmen biz kafa kesmek için pala kullanıyoruz. Giyotinle pala arasındaki fark, giyotinin dehşetengizliği. Giyotin kullanarak tek bir vuruşla kafayı kesersiniz. Ama palayla daha çok vurmanız gerekir, en azından dört kez. Ayrıca giyotin çok düzgün keser, etrafa kan bile sıçratmazsınız.

Bu arada Franklin Gómez dün havalimanında Franklin Gómez oldu. Elindeki Honduras pasaportunda öyle yazıyor: Franklin Gómez. Öncesinde sorun çıktı, çünkü Franklin Gómez, Franklin Gómez olmak istemiyordu. Ta ki Winston López onu ikna edene kadar. Franklin Gómez bu ismin şüpheli bir isim olduğunu ve seyahat etmesini engelleyeceklerini düşünüyordu. Bunun üzerine Winston López ona gazetedeki spor sayfalarını gösterdi. Bir gün önce Meksika ve Honduras futbol maçı yapmıştı. Franklin Gómez'i Franklin Gómez olmaya ikna etmek için, Winston López ona Honduras takımının kadrosunu okudu: Asthor Henríquez, Maynor Figueroa, Junior Izaguirre, Wilson Palacios, Eddy Vega, Wilmer Velásquez, Milton Núñez ... Franklin Gómez, birkaç Honduraslının Monrovia'ya gitmesinin çok şüphe çekeceğini söyleyerek endişelenmeyi sürdürdü. Bunun üzerine Winston López ona bu sikindirik dünyada Honduras'ın ya da Liberya'nın ne fark edeceğini sordu ve her şey yoluna girdi.

Winston López isimleri öğrenmem ve asla şaşırmamam gerektiğini on kez tekrar etti. Biz: Winston López, Franklin Gómez ve Junior López'iz. Eğer isimleri şaşırsam

Monrovia'ya varamayız. Ama benim hafızam çok iyidir, kesin varacağız. Ben Junior Lopez oldum, ama Franklin Gómez bana Ceyar diye hitap ediyor. Winston López saçmalamayı kesmesini söyledi, ama Franklin Gómez Monrovia'ya varmak için doğal olmamız gerektiğini söylüyor. Doğallık iyi yalan söylemeye ve insanları kandırmaya yarar. Yolcaut doğallığı çok iyi biliyor: doğal bir şekilde tabanca ve tüfek odasının boş olduğunu söylüyor. Ama bütün bunlar Tochtli ve Usagi'nin başına gelen şeyler, zaten onlar dilsiz, ama Junior López öyle değil.

Paris'ten sonra Monrovia'ya varmak için iki uçak değiştirmemiz gerekiyor. Bizi Avrupa'dan Afrika'ya götürecek bir uçak ve sonra da Afrika'dan Monrovia'ya götürecek başka bir uçak. Winston López, Monrovia'ya gitmenin Lagos de Moreno'ya gemiyle gitmek kadar zor olduğunu söylüyor. Lagos de Moreno Miztli'nin kasabası, ne gölü var ne de kovboyu. Bir sürü rahibi var, pis kokulu ve bir kayığın bile geçemeyeceği kadar küçük bir nehri var. Franklin Gómez, Monrovia'ya gitmenin bir üçüncü dünya ülkesinden başka bir üçüncü dünya ülkesine seyahat etmek kadar zor olduğunu söylüyor.

Franklin Gómez'in bizimle birlikte Monrovia'ya gelmesinin sebebi Fransızca ve İngilizce bilmesi. Monrovia, Liberyalı cüce suaygırlarının yaşadığı ve Monrovialıların İngilizce konuştuğu Liberya ülkesinin başkenti. Paris uçağında Franklin Gómez uçaktaki Fransız hizmetçilerle Fransızca konuştu. Ve bütün yol boyunca Fransızların şampanyalarından içti. Winston López ona first class'ın tadını çıkarmasını söyledi, orası onun gibi açlıktan ölenlere göre bir yer değilmiş. Uçaktaki Fransız hizmetçiler r harfini çok tuhaf söylüyorlardı, sanki boğazları ağrıyormuş ya da r boğazlarına yapışıp kalmış gibi. Patetik. Belki de kralların kafalarını kestikleri için boğazları ağrıyordur.

Paris'e indiğimizde Franklin Gómez duygulandı ve özgürlük, kardeşlik ve eşitliğin topraklarına geldiğimizi söyledi. Galiba bunlara sahip olmak için kralların kafasının kesilmesi gerekiyor. Winston López ona şöyle deyiverdi:

–Franklin, saçma sapan konuşma.

Monrovia'da yaptığımız ilk şey kendimize Monrovia'lı bir rehber bulmak oldu. Monrovia'lı rehberimizin adı John Kennedy Johnson ve Franklin Gómez'le İngilizce konu-

şuyor. Monrovia'lı bir rehber üç işe yarar: Monrovia'da kaybolmanızı önler, Monrovia'da öldürülmemenizi sağlar ve Liberyalı cüce suaygırı bulmanıza yardım eder. Bu nedenle ona çok para vermemiz gerekiyor, galiba milyonlarca dolar. Çünkü sonuçta Liberyalı cüce suaygırlarına Liberya'da bile rastlamanın kolay olmadığı ortaya çıktı. John Kennedy Johnson Liberyalı cüce suaygırlarının neslinin tükenmek üzere olduğunu söylüyor. Neslin tükenmesi hepsinin ölmesiyle oluyor ve sadece Liberyalı cüce suaygırları için geçerli değil. Neslin tükenmesi ölmesi mümkün olan bütün canlı yaratıklarda oluyor, bizim gibi Hondurastlılarda bile.

İşin iyi tarafı nesliniz tükenmek üzereyse yine de herkes ölmüyor, sadece çoğunluk ölüyor. Ama hayatta kalan Liberyalı cüce suaygırı sayısı az, bin ya da en fazla iki bin tane. Ayrıca bir sorun daha var: ormanda saklanarak yaşıyorlar. Hem zaten sürüler halinde yaşamıyorlar, onlar yalnız hayvanlar, ya ikili geziyorlar ya da üçlü. İşte bulunması zor hayvanları bulmak John Kennedy Johnson'un işi. John Kennedy Johnson'un müşterileri hayvan avına çıkmak istiyor. John Kennedy Johnson onları hayvanların

olduğu yerlere götürüyor ve avcılar o hayvanları vurarak öldürüyor. Sonra da avcılar hayvanların kafasını kesiyor ve evlerindeki şöminelerin üzerine süs olarak koymak için kafaları yanlarında götürüyorlar. Hayvanın derisinden de ayaklarını silmek için paspas yapıyorlar. Biz Liberyalı cüce suaygırlarını vurarak öldürmek istemiyoruz. Biz sadece birini ya da ikisini yakalayıp sarayımıza götürmek istiyoruz.

John Kennedy Johnson bize, iyi bir safari yapmak için uyku saatimizi tersine çevirmemizi önerdi. Liberyalı cüce suaygırlarını aramak için enerji toplamak istiyorsak en iyisinin bu olduğunu söylüyor. Uyku saatini tersine çevirmek gündüz uyuyup gece yaşamak demek. Çünkü geceleyin, yemek aramak için saklandıkları yerden çıktıklarında Liberyalı cüce suaygırlarına rastlamak daha kolay. Uyku saatini tersine çevirmek bizim için kolay bir şey, çünkü bu Monrovia'daki kahvaltı saatinden sonra uyumak demek, ki o Meksika'da günün ağarmasına denk geliyor. Sonra da Monrovia'daki akşam saatinde kalkmak demek, o da Meksika'daki gündüz saatine denk geliyor.

Uyandığımızda, bizim otelin, Mamba Point Oteli'nin

hizmetçileri yemeğimizi odamıza getiriyor. Bize şunları getiriyorlar: hamburgerler, patates kızartmaları, ızgara et ve Monrovia'daki hastalıklara yakalanmamak için çöpe attığımız bir marul salatası. Marullar tehlikeli. En azından Franklin Gómez böyle olduğunu söylüyor, marullar hastalık bulaştırmış. Marullar galiba güvercinlere benziyor, mikropların yakın arkadaşları. Mikroplu bir marul yaprağı yiyorsunuz ve içinize dehşetengiz bir hastalık giriyor. Artık Quecholli'nin belki de çok sevdiği marullardan kaptığı bir hastalık yüzünden dilsiz kaldığını düşünüyorum.

Franklin Gómez, John Kennedy Johnson'un Amerika Birleşik Devletleri'nin kafasından vurularak öldürülen başkanlarından birinin adını aldığını söylüyor. Başkan John Kennedy üstü açık bir arabayla bir gezinti yapıyor-muş ve kafasında kurşun delikleri açmışlar. Belki de, gi-yotinler krallar için, kurşun delikleri de başkanlar içindir.

Junior López olmanın kötü tarafı şapkalarımı kullanamamak. Winston López bunun, Monrovia'da dikkat çekmemek için olduğunu söylüyor. Şapkalarım sarayımızda

kaldı, şapka odasında duruyorlar. Morovia sıcak bir yer, ama benim kafam çok üşüdü, hem de çok. Bunun için Winston López bana Mamba Point Oteli'nin hediyelik eşya dükkanından iki tane Afrika safari şapkası aldı. Bu şapkalar uzaylıların uçan dairelerine benziyor. Şapkaların biri haki rengine, ötekiyse zeytin yeşili rengine, bunlar saklanmaya yarayan kamuflaj renkleri.

Afrika safari şapkaları hayvan avcılarının taktığı şapkalar ve Liberyalı cüce suaygırlarını bulmaya yarıyorlar. Aslında bu şapkalarla herhangi bir hayvanı bulabilirsiniz, aslanları, hatta gergedanları bile. Araştırmalarda işe yarayan dedektif şapkalarına benziyorlar, ama uzmanlık alanları hayvanlar.

Monrovia saatiyle gece onda John Kennedy Johnson bizi safariye götürmek için cipiyle Mamba Point Oteli'nden aldı. Bir safari şöyle oluyor: bir cipe biniyorsunuz ve hayvanları bulmak için ormanlara, cangıllara, bataklıklara dalıyorsunuz. Hayvan öldürmek için çıkılan safariler var, hayvan aramak için çıkılan safariler var. Ayrıca sadece hayvanlara bakmaya yarayan safariler de var. Bunun amacı nesillerinin tükenmesini engellemek. Winston

López bütün bunların sapıklık olduğunu söylüyor. Cipi yanı sıra hayvanları koymak için kafesi olan bir kamyonet de gerekiyor. Kamyoneti John Kennedy Johnson'un arkadaşı sürüyor, adı Martin Luther King Taylor.

John Kennedy Johnson'un cipi Monrovia'nın yollarından Liberya'nın ormanlarına giderken sürekli hopluyor. Bir çukura düştüğümüzde hopluyor, sonra çukurdan çıkarken tekrar hopluyor. İşin daha da kötüsü, Liberya ormanlarında yol bile olmaması. Ağaçların arasına dalıyoruz ve cip o kadar çok hopluyor ki, artık hopladığınızı bile hissetmiyorsunuz. Uçmak gibi bir şey. John Kennedy Johnson'un Liberya ormanlarını aydınlatmak için birkaç özel feneri var. Bu fenerlerle Liberyalı cüce suaygırlarını arıyoruz, ama bulamıyoruz. Şimdiye kadar şunları gördük: ilk gün antiloplar, maymunlar ve domuzlar. İkinci gün antiloplar, yılanlar, hatta bir leopar. Üçüncü gün antiloplar ve maymunlar. Ama sıfır Liberyalı cüce suaygırı, sıfır.

Bana kalırsa kullandığım Afrika safari şapkaları hiçbir işe yaramıyor, çünkü orijinal değil. Bu şapkaları bir şapkacıdan değil de oteldeki hediyelik eşya dükkanından

almamız yüzünden böyle oldu. Hepsi Yolcaut'un parano-yası yüzünden. Eğer dedektif şapkalarımı getirmeme izin verseydi, Liberyalı cüce suaygırlarını kesinlikle bulurduk.

Her şeyden kötüsü safariye çıkmadığımız zaman canımız çok sıkılıyor. Bütün zamanımızı Mamba Point Oteli'ne tı-kılmış vaziyette geçiriyoruz, çünkü Monrovia'da görecekt güzel bir şey hiç yok. Canımız o kadar sıkılıyor ki, Frank-lin Gómez bana ne kadar iskambil oyunu varsa hepsini öğretiyor. Eğer Japon İmparatorluğu'na gitseydik daha iyi olacaktı. Orada gündüzleri şehirlerin içinde dilsiz Japon-ları arardık. Ama nesli tükenmiş benzeyen Liberyalı cüce suaygırlarını aramak üzere Liberya'ya geldik. Winston López iskambil oynamak için Las Vegas'a gitsek çok daha iyi olurdu, diyor. Ağzına sıçtığımin boktan Liberya'sı.

Franklin Gómez, Martin Luther King Taylor'un yine kurşunla öldürülen, Amerika Birleşik Devletleri'nden bir adamın adını taşıdığını söylüyor. Galiba Liberyalılar ölü cesetlerin isimlerini çok seviyor.

Liberya romu karanlık şişelere konuyor, sanki zehirmiş

gibi, ama çok iyi bir şey çünkü sıkıntıyı dağıtıyor. Eğer bir bardak içerseniz canınız gülmek istiyor, daha da fazla içerseniz fıkralar anlatmaya başlıyorsunuz. Mamba Point Oteli'nde Liberya romu şişelerini hangi saatte olursa olsun telefonla isteyebiliyorsunuz. Sabaha karşı saat dört olsa bile. Bugün Liberyalı cüce suaygırı aramaktan dönünce iki şişe istedik.

Liberyalı cüce suaygırlarını hala bulamadık, bugün sadece vahşi köpek sürülerini gördük. Winston López başıboş köpekleri görmek için Meksika'da kalmamızın yeterli olacağını söyledi. Ani bir öfkeyle onlara ateş etmeye başladı. Köpekler kaçmaya çalıştı, ama Yolcaut'un atışları çok isabetlidir. Eğer Mazatzin onu, dikkat çekmememiz gerektiğini söyleyerek ateş etmeyi bırakmaya ikna etmeseydi bütün köpekleri öldürebilirdi.

Doğrusu, artık hepimiz bir tanesine bile rastlamaksızın Liberyalı cüce suaygırlarını aramaktan sıkıldık. Bu yüzden şişe şişe Liberya romu istiyoruz. Aslında romu Winston López ve Franklin Gómez istiyor, ama parti yaparken yanlarında kalmama izin veriyorlar. Liberya romu

Coca-Cola ve buzla içiliyor. Buna küba diyorlar. Bir bardağa buz koyuyorsunuz, yarısını Liberya romuyla, diğer yarısını da Coca-Cola'yla dolduruyorsunuz. Franklin Gómez sıcak içmeyi tercih ediyor, buzsuz. Mamba Point Oteli'nin buzlarının Monrovia'nın dehşetengiz hastalıklarını taşıyabileceğini söylüyor. Winston López'se buzsuz bir boka benzemeyen kübaları sıcak içmektense hastalanmayı tercih ediyor.

Winston López çok saçma insanlar olan İspanyollarla ilgili fıkralar anlatıyor: bir ampulü değiştirmek için üç İspanyol lazım. İspanyollar fıkraların neredeyse hepsinde her şeyi birbirine karıştırıyor ve iş acayip yerlere varıyor. Bir de ülkelerle ilgili olan ve hep aynı şekilde başlayan fıkralar var: Bir gün bir Meksikalı, bir Gringo ve bir Rus... Rus değişebiliyor, bazen bir İspanyol, bazen de Fransız ya da Alman oluyor. Fıkroda bir Rus olduğunda, Franklin Gómez bu fıkranın eski olduğunu söylüyordu, çünkü Ruslar artık komünistlerden değil. Winston López şöyle deyiveriyordu:

–Franklin, saçma sapan konuşma.

İşin iyi tarafı sonradan biraz da olsa aklı başına geldi. En

azından Winston López böyle söylüyor, Franklin Gómez sarhoş olunca aklı birazcık başına geliyormuş.

Benim en sevdiğim fıkra bir suaygırına tavşan olduğunu itiraf ettiren Meksikalı polislerle ilgili olanıydı. Fıkra-da bahsedilen Liberyalı cüce suaygırı değildi, normal bir suaygırıydı. Amerika Birleşik Devletleri'nin FBI polisleri, Rusya'nın KGB polisleri ve Meksikalı polisler arasında ormanda ilk kimin pembe bir tavşan bulacağına dair bir yarışma düzenlenmiş. Sonunda Meksikalı polisler pembe boyalı bir suaygırıyla çıkagelmışler. Suaygırı şöyle diyormuş:

–Ben bir tavşanım, ben bir tavşanım.

Bu komikti, ama biraz da gerçekti. İşte bu yüzden bu fıkrayı çok sevmiştim: çünkü aslında bir fıkra değildi. Gerçekte pembe tavşanların olmadığını herkes biliyor.

Neslin tükenmek üzere olmasının iyi tarafı, neslin tamamen tükenmemiş olması. Bugün sonunda Liberyalı cüce suaygırlarını bulduk. Üstüne üstlük kafamda şapka falan da yoktu. Kafam açıktaydı, tıpkı delikanlılar gibi soğuğa dayanıyordum. Liberyalı cüce suaygırları iki taneydi

ve kulakları tıpatıp hayal ettiğim gibiydi: küçücük bir tabancanın kurşunları kadar minik. Onları gördüğümüzde çamurlu bir bataklığın içinde ayrıık otlarını yiyorlardı. O hayvanlara bakmak o kadar güzeldi ki, sanki bir domuzla su ayısının yavruları gibiydiler. Ya da bir domuzla denizineğinin yavruları. John Kennedy Johnson onları uyutacak özel kurşunlu bir tüfekle ateş etti. Bu tüfeğin kurşunu, içinde hayvanları uyutarak yakalamanızı kolaylaştıran zehirli bir madde bulunan bir iğne. İğne Liberyalı cüce suaygırlarından birinin sırtına saplandı. Ötekisinin de boynuna. Birkaç saniye sonra Liberyalı cüce suaygırları yere devrildi ve uyuyakaldılar. John Kennedy Johnson, Martin Luther King Taylor, Franklin Gómez ve Winston López onları kamyonetin kafeslerine yükledi. Cüce olmalarına rağmen çok ağırlar, en azından bin kilo, ki bu da bir ton eder.

Sonra hoplaya hoplaya Mamba Point Oteli'ne döndük. Liberyalı cüce suaygırlarımızı Meksika'ya giden bir korsan gemisine vermek için Monrovia limanına götürdüler. Ama gitmeleri çok uzun sürecektir, dört ay, belki de daha fazla.

Çünkü Monrovia limanından Veracruz limanına doğrudan gidilmiyor. Meksika'ya varmadan önce bir sürü şehirde durmak gerekiyor.

Artık biz de gideceğiz. Winston Lopez Franklin Gómez'e o günlerde Meksika'da olup biteni öğrenmesi ve El Amarillo adında bir adam hakkında haber bulması için emir verdi. Franklin Gómez Mamba Point Oteli'nin bilgisayarına bakmaya gitti, döndüğünde şöyle dedi:

–Ahaaaa.

Ve Winston Lopez çok tuhaf bir şekilde güldü.

Galiba bu artık gidebileceğimiz anlamına geliyor.

Şimdi önemli olan tek şey Liberyalı cüce suaygırlarımızın Meksika'ya sağ salım varması. Bu nedenle planları kırk yaparak yapmalı ve emirleri büyük bir titizlikle vermeliyiz. Liberyalı cüce suaygırlarımızın yolculuk boyunca yiyeceği kabayonca balyaları, hiç mikrop kapmamış pirüpak balyalar olmalı. Her birinin günde bir balya ya da daha fazlasını yiyeceğini hesapladım. Ayrıca onlara çok sevdikleri elma ve üzümlerden vermelerini de emrettik. Bir liste yaptım: günde yirmi elma ve otuz salkım üzüm.

Her biri için. Kabayoncayı, elmaları ve üzümeleri karıştırarak dev salatalar hazırlamalarını da emrettik.

Franklin Gómez emirleri sıraladığım listeyi İngilizceye çevirdi ve listeyi korsanlara teslim etmesi için John Kennedy Johnson'a verdik. John Kennedy Johnson çok şanslı olduğumuzu söyledi, çünkü bir erkek bir de dişi yakalamışız. Listede ayrıca Liberyalı suaygırlarımızı haftada üç kez yıkamaları ve minik kulaklarını temizlemeleri yazıyor. Yemekten bahsetmişken, Azcatl Liberyalı cüce suaygırlarımızı görünce çok sevinecek, çünkü sarayımızın bahçesindeki ayırık otlarını temizlemesine yardım edecekler.

Franklin Gómez Liberyalı cüce suaygırlarımıza ne isim vereceğimi düşünüp düşünmediğimi sordu. Bu kimseye anlatmadığım bir sırды, çok iyi bir sırdaş olan Mitzi'ye bile söylemedim. Eğer söylersem uğursuzluk getireceğine ve asla bir Liberyalı cüce suaygırına sahip olamayacağıma inanıyordum. Ama ne yazık ki sadece tek bir isim düşünmüştüm. İki isim düşünmemiştim, çünkü iki Liberyalı cüce suaygırım olacağı aklıma gelmemişti. Artık mesele sadece bir isim daha bulmak değildi. İki ismin birbirine yakışması gerekiyordu. Bu yüzden saatlerce düşündüm,

eşleştirme yaptım ve hepsini bir kağıda geçirdim.

En sonunda yüz kere tekrar ettikten sonra hala hoşuma giden isimleri seçtim. Bu testin sonucu asla yanlış çıkmaz. Bir şey yüz kere tekrar ettiğinizde hala hoşunuza gidiyorsa iyidir. Bu yolu sadece isimler için değil, istediğiniz her şey için kullanabilirsiniz, yemek için ya da insanlar için. Franklin Gómez bu isimlerin Liberyalı cüce suaygırlarına vermek için çok garip olduğunu söyledi. Cinteotl gariplik çirkinliğin akrabasıdır, der. Ama bunlar çirkin birer isim değil, garip de değil, bunlar yüz kere, hatta daha da fazla söylemekten bıkmayacağınız isimler. Winston López haklı. Kültürlüler kitaplar hakkında çok şey biliyor, ama hayat hakkında hiçbir şey bildikleri yok. Kitaplarda kimse Liberyalı cüce suaygırlarına nasıl isim seçeceğinizden bahsetmez. Kitapların büyük kısmı kimsenin umursamadığı ve hiçbir işe yaramayan konuları anlatır.

Bugün Monrovia'da bir gezintiye çıktık. Winston López'in keyfi yerindeydi, bir pikap kiraladı. Şehri ilk defa gündüz gözüyle gördüm ve aslında Liberya'nın felaket bir ülke olmadığını anladım. Sefil bir ülke. Her taraf kızarmış

balık ve yanık yağ kokuyordu. Ayrıca sokakta çok fazla insan vardı, binlerce insan, belki de daha fazla. Hiçbir şey yapmıyorlardı, öylece oturuyorlardı ya da birbirlerine bir şeyler anlatıp gülüyorlardı. Evler çok çirkindi. Monrovia bir keresinde tatile gittiğimiz Orlando gibi pırüpak bir şehir değil. Franklin Gómez Monrovia'nın Poza Rica'ya benzediğini söylüyor, ama doğru olup olmadığını bilmiyorum, çünkü ben Poza Rica'yı görmedim. Bence La Chona'ya benziyor.

Görülecek güzel bir şey olmadığı için yanlarından geçerken duvarlardaki kurşun deliklerini aramaya koyulduk. Liberya'da kısa süre önce bir savaş vardı. Akıl almaz bir işe benziyor, ama eğlenceliydi: bir oyun icat ettik, üzerinde en çok kurşun deliği olan duvarı kim bulacak oyunu. Franklin Gómez bir dükkanın, üzerinde on altı kurşun deliği olan duvarını buldu. Ben de bir evin daha fazla, yirmi üç kurşun delikli duvarını buldum. Sonuçta oyunu kazanan Winston López oldu, hem de bir yandan pikabı kullanıyordu. Winston López'in bulduğu duvar bir okula aitti ve üzerinde doksan sekiz kurşun vardı. Hepsini teker teker sayabildik, çünkü pikaptan aşağı indik. Franklin

Gómez adaletsizlik üzerine bir söylev verirken, diğer yandan da fotoğraf çekti. Zenginler ve yoksullar, Avrupa ve Afrika, savaşlar, açlık ve hastalıklar hakkında konuştu. Ve kralların kafasını kesmeyi çok seven Fransızların suçundan, kralların kafasını kesmeyi sevmeyen İspanyolların suçundan, Afrikalı insanları satmayı çok seven Portekizlilerin suçundan ve aslında bombayla ceset yapmayı seven İngilizlerin ve Gringoların suçundan söz etti. Franklin Gómez'in söylevi bitmek bilmedi. Winston López fotoğraf makinesini elinden aldı ve şöyle dedi:

–Götlük etme Franklin, düzgün davran.

Sonra da Liberya hediyelik eşyası almaya gittik. Ben özel bir safari dükkanından beş tane orijinal Afrika safari şapkası aldım. Şapkaların hepsinin şekli aynı, ama renkleri farklı. Biri gri, biri zeytin yeşili, biri kahverengi, biri beyaz, biri de haki. Winston López bir eliş dükkanından Afrikalı adam heykelcikleri ve ayrıca sarayımızın duvarlarına asmak için iki tane dekoratif maske satın aldı. Ve herhalde Quecholli için birkaç Afrika mücevheri aldı. Bütün bu şeylerin parasını dolarlarımızla ödedik, istesek çok daha fazlasını alabilirdik, çünkü milyonlarca dolarımız

var. Ama daha fazla şey almıyoruz, çünkü fazlası valizlerimize sığmaz. Ama Franklin Gómez valize koymaya gerek olmayan hediyelik eşyalar satın aldı: dört Liberyalı kız çocuğuna iki yıllık okul, Liberyalı bebekler için on aşı ve Monrovia kent kütüphanesi için yirmi kitap. Bunun için bir büroya gitmemiz gerekti. Franklin Gómez kendisine verilen tomarlarca kağıdı dolduruyorken Winston López bana gizemli bir şey söyledi. Şöyle dedi:

–Şuna baksana, bir aziz.

Otele geri dönerken Franklin Gómez'in yüzünde öyle bir ifade vardı ki, gülüyor mu yoksa birazdan ağlayacak mı anlamanız mümkün değildi. En azından artık sesi çıkmıyordu, hediyeliklerini satın aldığı bürodan verdikleri makbuzlara bakıyordu. Winston López ona şöyle deyiverdi:

–Franklin, sen gerçekten çok ama çok hıyarsın.

Bugün bütün hayatımın en felaket günü. Aslında hiçbir şey olmaması gerekiyordu, çünkü tek yapmamız gereken havalimanına gitmek için bir sonraki günün gelmesini beklemek ve Meksika'ya dönmekti. Ama akşam John

Kennedy Johnson geldi ve Franklin Gómez'le gizli bir şeyler konuştu. Sonra hep birlikte Liberyalı cüce suaygırlarımızı görmek için Monrovia limanına gittik.

Monrovia şehrinin limanında vinçlerin ve dev kutuların arasından yürüyerek terk edilmiş bir ambara vardık. Martin Luther King Taylor elinde bir tüfekte ambarın kapısında bekliyordu. İçeri girmeden önce Winston López bana bir sorun çıktığını, Liberyalı cüce suaygırlarımızın hastalandığını söyledi. Ambara tek başına girmek istedi, ama ona izin vermedim, ona çetelerde hiçbir şeyin saklanmayacağını, gerçekleri bütün çetenin bilmesi gerektiğini söyledim. Winston López, Franklin Gómez'e dışarıda benimle kalmasını ve içeri girmeme izin vermemesini emretti. Ben de ona üç tekme attım ve şerefsiz boktan bir yalancı olduğunu, tabanca ve tüfek odasıyla ilgili yalanını çoktan öğrendiğimi söyledim. Winston López yüzüksüz parmaklarıyla başımı okşadı ve tamam, dedi, hep birlikte giriyoruz.

Ambar çok iğrenç kokuyordu. Franklin Gómez kokunun Liberyalı cüce suaygırlarından geldiğini söyledi. İçerisi yarı karanlıktı, çünkü pencere yoktu, sadece duvarlar-

la alüminyum çatının arasındaki delikten ışık giriyordu. Böyle olması daha iyiydi. Parça parça boyaların döküldüğü duvarlar leş gibiydi ve yürürken sürekli tuhaf sesler çıkaran şeylere basmak zorunda kalıyordunuz. İçinde Liberyalı cüce suaygırlarımızın olduğu kafesler en dipteydi. Hangisinin erkek, hangisinin dişi olduğunu sordum, John Kennedy Johnson erkeğin sağdaki olduğunu ve soldakinden daha büyük olduğunu söyledi. Ama artık bunun bir önemi yoktu, çünkü artık onlara bakmak güzel değildi. İkisi de gözleri kapalı bir halde yatıyorlardı, hareket bile etmiyorlardı. Çok kirliydiler, bok ve kan içinde kalmışlardı. John Kennedy Johnson onları huzursuz etmemek için fazla yaklaşmamamız gerektiğini söyledi.

Itzcuahtli'nin de bizimle birlikte Monrovia'ya gelmesi gerektiğini fark ettiğimde Liberyalı cüce suaygırlarımıza bakıyorduk. Eğer Itzcuahtli de burada olsaydı onları iyileştirmek için ilaç verirdi. Ardından XVI. Louis kıvranmaya ve korkunç şekilde böğürmeye başladı. Böğürmesi korkunçtu, çünkü ses kulağınıza geldiğinde onu duymak zorunda kalmamak için ölmek istiyordunuz. O kadar kuvvetli böğürüyordu ki, başka hiçbir şey duyulmuyordu, ne

limanın gürültüleri ne de ambarda bulunan bizlerin sesi. Sonunda ortalık sakinleştiğinde, Franklin Gómez, John Kennedy Johnson'un Liberyalı cüce suaygırlarımızı, daha fazla acı çekmemeleri için feda etmenin en iyisi olacağını anlattığını söyledi.

Winston López beni kenara çekti ve John Kennedy Johnson'un kısa süre önce söylediklerini tekrar etti. Bana başka Liberyalı cüce suaygırları bulacağımıza dair söz verdi, hatta benim Junior López olduğumu, kendisinin de Winston López olduğunu unutup şöyle dedi:

–Tochtli, unutma, Yolcaut ne isterse yapar.

Sonra da Franklin Gómez'le birlikte ambardan çıkmamı istedi. Ben istemedim, çünkü ben bir delikanlıyım ve delikanlılar hiçbir şeyden korkmaz. Ayrıca çetelerde hiçbir şey saklanmaz, gerçekler ortadadır. Böylece Winston López John Kennedy Johnson'a emir verdi: Liberyalı cüce suaygırlarımızı öldürecek. Franklin Gómez benim görmemem için itiraz etmek istedi, Winston López'e canilik yapmamasını, benim böyle bir şeyi görmek için çok küçük olduğumu söyledi. Winston López, ona sıçtığıнын çenesini kapamasını emretti.

Martin Luther King Taylor elinde tüfeğiyle kafeslere yaklaştı. Önce sağdaki kafese yöneldi ve silahını XVI. Louis'nin kalbine doğrulttu. Kurşundan çıkan ses Liberyalı cüce suaygırının korkunç çığlıklarıyla birlikte ambarın duvarlarında yankılandı. Ama ağlayan Avusturyalı Marie Antoinette oldu, gürültüden korkmuştu. XVI. Louis ölmüştü. Benim bacaklarım titremeye başladı. Marie Antoinette'in çığlıklarını kesmesini bekledik ve Martin Luther King Taylor aynısını ona da yaptı. Ama o tek bir kurşunla ölmedi. Sağa sola hareket ediyordu, kurşunlar kalbine isabet etmemişti. Dördüncü kurşuna kadar huzursuzlanmayı sürdürdü. Sonra benim bir delikanlı olmadığım ortaya çıktı, top gibi ağlamaya başladım. Hem do-
numa da işedim. O kadar korkunç bağırdım ki, tıpkı beni duyanların bağırمامı işitmek zorunda kalmamak için ölmek istemesini dileyen bir Liberyalı cüce suaygırı gibi. Beni cesede dönüştürmek için prostatıma sekiz kurşun sıkmalarını istiyordum. Ayrıca bütün dünyanın neslinin tükenmesini istiyordum. Franklin Gómez bana sarılmak istedi, ama Winston López beni rahat bırakması için ona bağırdı.

Sakinleştüğimde, göğsümde çok tuhaf bir şey hissettim. Sıcaktı ve acıtmıyordu, ama onun yüzünden kainatın en patetik insanı olduğumu düşünüyordum.

Üç

Biz Japonlar kafaları kılıçla keseriz, giyotinlerin dehşetengiz uçlarına sahip özel kılıçlarla. Kılıçların giyotinlerden daha iyi olmasının sebebi, kılıçlarla kolları, ayakları, burunları, kulakları, elleri ya da ne isterseniz onu kesebiliyor olmanız. Hem de insanları ortadan ikiye ayırabilirsiniz. Ama giyotinle sadece kafaları kesebilirsiniz. Aslında Japonların hepsi kılıç kullanmıyor. Bu bütün Meksikalıların kovboy şapkası taktığını söylemek gibi olurdu. Kılıçları sadece biz Japon samurayları kullanıyoruz.

Biz filmlerdeki samuraylar, onur ve sadakat için savaşıyoruz. Top olmaktansa ölmeyi tercih ederiz. Tıpkı *Kaçak Samuray* filminde olduğu gibi. Filmde bir başka samurayın onurunu kurtarmak için kaçan bir samurayın hikayesi anlatılıyor. Ama sadece kısa bir süreliğine kaçıyor, çünkü esas istediği intikam almak. Samuraylar da tıpkı çeteler gibi, dayanışma ve koruma için yaşıyor. Sonra bir gün kaçak samuray kaçmayı bırakıyor, çünkü karlı bir dağda kayak yaparak öteki samurayın evine geliyor. En çok filmin burasını seviyorum. Eskiden kaçak olan samuray yolda onu öldürmek isteyen düşmanlarıyla karşılaşılıyor. Eskiden kaçak olan samuray onların hepsini kılıcıyla doğruyor. Bazılarının sadece bir kolunu ya da bir ayağını kesiyor. Diğerlerinin kafasını kesiyor. Birçoğunu ortadan ikiye ayırıyor. Bütün karlar düşmanların kanıyla lekeleniyor, sanki buzlu üzüm ya da çilek suyu gibi.

Filmin sonunda eskiden kaçak olan samuray onurunu kurtarmaya çalıştığı öteki samurayın artık bir ceset olduğunu görüyor. Eskiden kaçak olan samuray bir bıçak alıyor ve tıpkı öteki samuray gibi ceset olmak için bıçağı kendisine saplıyor. Biz Japonlar filmlerde mutlu son

aramıyoruz. Kovboylar gibi değiliz, onların kadınlara ve aşka ihtiyacı var ve sonunda hep neşe içinde şarkılar söylüyorlar. Ayrıca çok toplar.

Samuray olmak için elbisenizin içine bir sabahlık giymeniz ve bir samuray şapkası takmanız gerekiyor. Samuray şapkaları ters çevrilmiş dev pozole çanaklarına benziyor. Sabahlığın içine kılıcınızı saklamanız gerek. Benim hala kılıcım yok, ama Miztli'den isteyeceğim. Eminim Yolcaut bana kılıç alınmasını istemeyecek. Bu yüzden bu sefer istediğim şeyler listesinin yanı sıra, istediğim gizli şeyler listesi de hazırladım. Bunu sadece Miztli ve ben bileceğiz. Miztli beni anlayacaktır. Yolcaut hiçbir şey anlamıyor, bir samuray olduğumu bile fark etmedi. Sabahlığı çıkarmamı istiyor, bütün gün bu kıyafetlerle dolaşamayacağımı söylüyor, bu halimle bir zengin çocuğuna benziyormuşum. Liberyalı cüce suaygırlarımızın başına gelenler yüzünden dilsiz kaldığımı düşünüyor. Cinteotl ve Itzpapalotl da hiçbir şey anlamıyor. Beni her gördüklerinde pijamalarımı çıkarmamı söylüyorlar.

İçlerinde sadece Mazatzin mutlu ve bana Japon İmparatorluğu hakkında özel dersler veriyor. Bugün İkinci

Dünya Savaşı'nı anlattı. Japon İmparatorluğu'nun atom bombalarıyla yerle bir edilen iki şehriyle ilgili şeyler. Eğer size atom bombası atarlarsa kılıçlar hiçbir işe yaramaz. Bu hikayeyi anlattıkça Mazatzin'in neşesi söndü ve sonunda söylevlerinden birine başladı. Bu söylev, savaş, ekonomi ve emperyalistler hakkındaydı. Ve bana sürekli şöyle diyordu:

–Gringolar Usagi, sıçtığımin bokları Gringolar.

Bugün sarayımıza Paul Smith geldi, uzun zamandır gelmiyordu, üç aydır falan. Aslında on beş kişi tanıdığımı fark ettim, on dört ya da on beş kişi değil. Şöyle, Paul Smith'in hala bir insan olduğundan, ya da bir cesede dönüşüp dönüşmediğinden emin değildim. Yolcaut'un esrarengiz cümlelerinden biri beni şüpheye düşürmüştü, bir keresinde Paul Smith'in neden artık gelmediğini sorduğumda bana şöyle cevap vermişti:

–Eğer akı varsa geri döner, salaksa dönmez.

Paul Smith Yolcaut'un Amerika Bileşik Devletleri'nde yürüttüğü işlerdeki ortağı ve çok tuhaf saçları var. Aslında saçlarındaki gariplik peruğundan kaynaklanıyor, geri-

si normal. Ama peruğundaki saçlar iğrenç. Yolcaut Paul Smith'in saç ektirdiğini söylüyor, çünkü kelleşiyormuş. Kafasına koydukları her saç için binlerce dolar ödemek zorunda. Gerçekten de Paul Smith tanıdığım en saçma insan.

Mazatzin de Paul Smith'le iyi geçinemiyor. Onu her gördüğünde şöyle diyor:

–Hey, Gringo, seninkiler geçtiğimiz yirmi dakika içinde herhangi bir ülke işgal etti mi?

Paul Smith de şöyle cevap veriyor:

–Siktirrrr oradan Hint fakiri, ananinkini işgal ettik.

Paul Smith de r'leri çok tuhaf söylüyor, ama kralların kafasını çok kestikleri için boğazları ağrıyan Fransızlar gibi değil. Paul Smith'in r'leri sanki kendini çok önemsiyormuş gibi çıkıyor. Onun r'leri ağzının içinde yankı yapan kendini beğenmiş r'ler. Bu, kendilerini dünyanın efendisi zanneden, kibirli Gringolarda olan bir şey. En azından Mazatzin söylevlerinde böyle diyor.

Paul Smith geldiğinde iş konuşmanın yanı sıra hep parti de veriliyor. Bu partilerde Paul Smith banyoya çok gidiyor. İlk başta Paul Smith'in idrar torbası çok küçük her-

halde diye düşünmüştüm, ama sonra Miztli bana bir sır verdi, kokain çekmek için banyoya gidiyormuş. Kokain burunla çekiliyor ve bu iş banyo ya da dolabın içi gibi gizli yerlerde yapılıyor. Bu yüzden çok iyi bir iş, çünkü gizli.

Paul Smith de samuraylardan hiçbir şey anlamıyor. Sabahlıkla gezdiğimi görünce hasta olup olmadığını sordu. Hasta değilim ve dahası: samuray olduğumdan beri karnım ağrımıyor. Peki, evet ağrıyor, ama Japonlar gibi konsantre oluyorum ve ağrı geçiyor. Yolcaut ona günlerdir konuşmadığımı söylediğinde, Paul Smith bakalım dilsiz olmak bulaşıcı mıymış deyiverdi. Paul Smith salağın teki. Dilsiz olalı beri ortaya daha fazla gizemli şey çıktı. Paul Smith akıllı ve bu yüzden mi geri geldi? Olamaz, Paul Smith kafasına ekilmiş saçları ve saçma fikirleriyle akıllı biri olamaz. Kesinlikle bir salak. Ama bunu Yolcaut'a soramıyorum, mümkün değil. Bu gizem çözülmeden sürececek. Dilsizler ne açıklama bekler ne de açıklama yapar. Dilsizler sessizliktir.

Monrovia'dan döndükten sonra kesik kafaların modası geçti. Şimdi televizyonda daha çok insan artıkları göste-

riyorlar. Bazen bir burun, bazense bir gırtlak ya da bağırsak oluyor. Bazen de kulaklar. Kafaların ve ellerin dışında herhangi bir şey olabiliyor. Bu nedenle onlara insan artığı diyoruz, ceset değil. Cesetlerde insanların cesede dönüşmeden önce kim olduğu bilinir. Ama buna karşılık insan artıklarıyla daha önce nasıl insanlar olduklarını anlamak mümkün değildir.

İnsan artıklarını koymak için sepet ya da yıllanmış konyak kutuları kullanılmıyor, süpermarket torbaları kullanılıyor, sanki süpermarketten insan artığı almak mümkünmüş gibi. Süpermarketten en fazla ineklerin, domuzların ya da tavukların artıkları alınabiliyor. Bence eğer süpermarketlerde kesik kafalar satılsaydı, insanlar onları pozole yapmak için kullanırdı. Ama önce saçlarını kesmek gerek, tıpkı tavukların tüylerini yoldukları gibi. Biz keller daha pahalı olurduk, çünkü pozoleye doğrudan konabilirdik.

Yatmadan önce Yolcaut bana bir hediye verdi. Bir Gringo kovboy şapkası, ineklere kement atmaya yarayanlardan. Sonra da bana kovboyların sabahlıkla gezmediğini söyledi. Ona hiçbir cevap vermediğim, hatta teşekkür bile etmediğim için bana bağırdı:

–Konuş, hıyarağası, bırak bu saçmalıkları!

Galiba bana vurmak istedi, ama yapmadı, çünkü Yolcaut bana hiç vurmadı. Yolcaut bana vurmak yerine hediyeler verir. Yolcaut'un dilsizliğini çözmek için verdiği hediyelerin tümü şunlar: yeni playstation, altı farklı oyunu olan playstation 3; birkaç kovboy tulumu, sanki ben kovboy tulumlarını ya da kovboyları severmişim gibi; içinde üç hamster olan bir kafes; içinde iki kaplumbağa olan bir akvaryum; hamsterler için yem ve kaplumbağalar için yem; hamsterler için bir dönmedolap; kaplumbağaların akvaryumu için birkaç taş ve plastikten yapılmış bir palmiye. Dilsizliğim hediyelerle çözülmez, mümkün değil. Ne de sadece Yolcaut, Paul Smith gibi bir kovboy olmamı istedi diye bir Japon samuray olmaktan vazgeçeceğim.

Dilsizliğimi çözmek için yaptıkları en esrarengiz şeyi bu sabah yaptılar, Cinteotl ve Itzpapalotl işe geldiğinde. Yalnız gelmediler, yanlarında iki oğlan çocuğu getirmişlerdi: Cinteotl'un yeğenlerinden biri ve Itzpapalotl'un bir komşusu. İkisinin de saçları çok çirkindi, asker tıraşı olmuşlardı, bu kainatın en kötü saç kesimidir. Cinteotl ve Itzpapalotl dilsizliğimi çözmek için yaşıtılarımla arkadaş-

lık etmeye ihtiyaç duyduğumu ne kadar söylese de, Yolcaut çocukların kalmasına izin vermedi. Ayrıca ortalıkta sabahlıkla gezinmemin ve sevdiğim o garip şapkaları takmamın normal olmadığını söylediler. Yolcaut onlardan sıkıldı ve şöyle deyiverdi:

–Kesin sesinizi ya da uzayın.

Ve Miztli'ye çocukları evlerine geri götürmesini emretti. İçlerinden biri, Itzpapalotl'un komşusu olan, gitmeden önce yanıma geldi ve bana getirdiği oyuncaklardan birini hediye etti. Patetik, varsın Itzpapalotl ona çok iyi bir çocuk olduğunu söylesin. Star Wars oyuncaklarından birini getirmişti, ama orijinal değildi, pazardan alınma sahte bir oyuncaktı. Doğru düzgün boyamayı bile becerememişlerdi. Bebeğin elbisesi sözüm ona kırmızıydı, derisi de ten rengindeydi. Ama gelin görün ki, sağ elinin bir parçası kırmızıya boyanmıştı. Ve bu kan değildi. Bunun tek sebebi bebeğin ucuz olmasıydı. Onlar gittikten sonra oyuncuğı çöpe attım.

Bu gerçekten esrarengiz: küçücük tabancanın minik kurşunları da ceset yapmaya yarıyor. Belki insan cesedi ya

da büyük hayvan cesedi değil, ama en azından küçük hayvan cesedi yapıyor. Muhabbetkuşunu öldürmek istemedim, kuşların kurşun sesine nasıl tepki vereceğini görmek istedim. Şöyle oldu, ilk kurşundan sonra bütün renkli kuşlar ve muhabbetkuşları delirmiş gibi uçmaya başladı. Kafesin duvarlarına çarpıyorlardı ve sanki ateş eden içlerinden biriymiş gibi birbirlerine saldırıyorlardı. Dört bir yanda rengarenk kuş tüyleri uçuşmaya başladı. Kırmızı, mavi, yeşil, sarı, beyaz, siyah ve gri tüyler vardı. Ben de tüyleri hedef alarak iki kez daha ateş ettim. Ama kafesin içinde büyük bir karmaşa vardı. Renkli kuşlar ve muhabbetkuşları sakinleşip yuvalarına ve dallarına döndüğünde muhabbetkuşunun yerde yatan cesedini gördüm. Gök mavisi renginde bir muhabbetkuşuydu, aslında esasen artık bir muhabbetkuşu değildi, çünkü ölmüştü ve ölümler muhabbetkuşu değildir. Minik kurşun bir kanadından bütün kanını akıtmıştı.

Birisi gelmeden küçücük silahı bahçedeki ayırık otlarının arasına sakladım. Silahı ta çalıkların Azcatl'ın bile kesemeyeceği kadar yüksek olduğu yere doğru, fırlatabildiğim kadar uzağa fırlattım. Itzcuahtli kafesin yanına geldi ve

kanatlarla, muhabbetkuşu cesedinin yarattığı karmaşaya baktı. Hayatımda gördüğüm en esrarengiz ve gizemli şey buydu. Eğer bir sağır dilsizse kurşunların sesini nasıl duymuş olabilir? Itzcuahtli kafesin içine girdi ve yerden muhabbetkuşunun cesedini aldı. Ölmüş olduğunu görünce onu iyileştirmek için ilaç almaya gitmedi. İşin iyi tarafı, o sağır dilsiz, bense dilsiz olduğumuz için sessizce durduk, benden açıklama yapmamı istemedi. Ama sonra Cinteotl ve Itzpapalotl gelip de cesedi görünce, aman tanrım, zavalıcılık, hiç kimseye zarar vermeyen, tek yaptığı diğer muhabbetkuşlarını aşkla öpmek olan bir muhabbetkuşunu kim öldürebilir ki diye söylenmeye başladılar. Ayrıca benim yüzümden bir muhabbetkuşunun dul kaldığını ve üzüntüden ölmemesi için ona yeni bir eş bulmak gerektiğini söylediler. Ve beni Yolcaut'a şikayet ettiler.

Muhabbetkuşunun hayatı Yolcaut için o kadar önemli değildi, çünkü Cinteotl ve Itzpapalotl gibi yaygara koparmadı. Muhabbetkuşları toptur. Ayrıca daha bir sürü muhabbetkuşumuz var, yedi tane. Yolcaut için önemli olan benim muhabbetkuşunu hangi tabancayla öldürdüğüm, tabancanın şimdi nerede olduğu ve o tabancayı nereden

bulduğumdu. Ama dilsiz olduğum için ve dilsizler açıklama yapmadığı için ona hiçbir şey söylemedim, sessiz kaldım. Yolcaut Miztli'yle beraber tabanca ve tüfek odasına kapandı, ben de onlara boş bir odaya kapanıp ne yapacaklarını sormak istedim.

Daha sonra Yolcaut ve Miztli kavga ettiler, çünkü tabancalardan birinin kaybolduğu ortaya çıktı, minik kurşunlu küçücük tabanca. Yolcaut tabanca ve tüfek odasını açık bıraktığı için suçu Miztli'ye attı. Miztli esas suçun Yolcaut'un paranoyasında olduğunu söyledi, çünkü eğer Yolcaut'un paranoyası olmasaydı tabancaları doldurmanın gerekmeyeceğini söyledi. Aslında suç bana istediğim kılıcı almayan Miztli'nin.

Mazatzin de bana kızdı, ama ne muhabbetkuşundan ceset yaptığım için ne de küçücük tabancayı çaldığım için. Bana kızdı, çünkü Samuray kılıcı yapmak için bin yıllık bir gelenek ve çok sabır gerekiyor. Bunun karşılığında tabanca yapmak için tek gereken kapitalistlerin fabrikaları.

–Kendini ne sanıyorsun, diye sordu Mazatzin, Kovboy Fare falan mı?

Ama Kovboy Fare'nin iki tabancası var. Ayrıca benim

kulaklarım daha büyük. Kulaklarım o kadar büyük ki fotoğraflarda her zaman kesik çıkıyor.

Televizyonda insan artıklarıyla ilgili yeni iddialar var: daha önce insan artıklarının çeşitli cesetlere ait olduğu düşünülüyordu, ama yeni iddiayla birlikte aslında sadece tek bir cesede ait olduğunu düşünüyorlar. Bunun sebebi çeşitli ipuçlarına ve bir kanıta rastlamış olmaları. İpuçları vücut parçalarının birbirinin aynısı olmaması, her parça farklı. Laboratuarda tek bir ceset olup olmadığını bulmak için birtakım deneyler yapıyorlar. Rastladıkları kanıtsa sırttan buldukları bir et parçası. Et parçasının üzerinde minik bir mavi tek boynuzlu at dövmesi varmış. Aslında televizyonda tek boynuzlu at falan görünmüyordu, sadece bir leke vardı. Sonra esrarengiz bir şey oldu. Yolcaut Miztli'yi çağırttı, hem de gece olmasına ve nöbet sırasının Miztli'de olmasına rağmen. Miztli gelince ona gidip Quecholli'yi getirmesini emretti. Ama Quecholli gelmedi ya da geldiyse bile hemen gitti, çünkü sabah uyandığımda yoktu.

Sonra Mazatzin bana ders vermeye gelmedi, ama gün-

lerden ne cumartesi ne de pazardı. Saat dokuz oldu, dokuz buçuk, on ve ortalıkta kimse yoktu. Gelmedi. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Belki de Mazatzin gerçek bir samuray olmamam yüzünden yaşadığı hayal kırıklığı nedeniyle artık gelmek istemiyordu. Bu benim suçum değil, çünkü kılıç olmadan gerçeğinden bir samuray olamam. Yolcaut sanki Mazatzin buradaymış gibi kitaplarla çalışmaya koyulmamı söyledi. Ama ben Yolcaut'un Miztli'yle beraber saraydan çıkıp bütün gün dönmemesinden yararlanarak playstation 3'le oynamaya koyuldum. Chic-hilkuali nöbet tutmaya devam etti, ama sarayın nöbetini tutmak yerine, benim başımda dikildi. Beni bütün gün yakından takip etti, tıpkı Quecholli'nin Yolcaut'a yaptığı gibi. Hatta tuvalete gittiğimde bile beni dışarıda bekledi.

Yolcaut ve Miztli gece saraya döndüler. Yolcaut onunla birlikte televizyon seyretmeme izin vermedi. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi davrandı ve beni uzaklaştırmak için Miztli'yle birlikte gönderdi. Ama yine de Yolcaut'un neden benimle birlikte televizyon seyretmek istemediğini artık biliyorum. Bunu bana Miztli söyledi, Miztli çok iyi bir sırdaş. Demek istediğim, Miztli eğer sırları öğrenmek

isterseniz çok iyidir, ama sır tutmasını isterseniz çok kötüdür. Ona hiçbir şey söylemeniz gerekmez. Normalde sırları öğrenmek için üst üste soru sormanız, hatta size anlatmaları için dehşetengiz yumruklar atmanız gerekebilir. Ama Miztli'yle böyle değil. Ben dilsiz olduğum için ona hiçbir şey sormadım, buna rağmen televizyonda Yolcaut'tan, Yolcaut'un işlerinden bahsettiklerini söyledi. Ama aslında ona Yolcaut demiyorlar, El Rey diyorlar. Miztli şimdi yarağı yediğimizi söylüyor. Şöyle diyor:

–Düşünsene, artık senin televizyon seyretmene bile izin vermiyor. Hazırlan, paranoya asıl şimdi başlayacak.

Ben Yolcaut'un paranoyasının eskiden beri var olduğunu düşünüyordum, esas şimdi başlamak üzereymiş. Sözlükte paranoyak olmak için sadece tek bir fikri düşünmeniz gerektiği yazıyor. Yani paranoyaklar deliymiş. Bu benim sadece şapkaları düşünmem gibi bir şey. Ama ben birçok şeyi düşünüyorum, şapkaları, samurayları, kılıçları, Liberyalı cüce suaygırlarını, marulları, minik kurşunlu küçücük silahları, giyotinleri, Fransızları, kurşun yaralarını, cesetleri, saç ekimini. Söz konusu sadece düşünmekse İspanyolları bile düşünüyorum, hem de kralların kafasını

kesmeyi sevmemelerine rağmen. Ben paranoyak falan değilim. Acaba Yolcaut'un sürekli düşündüğü fikir nedir ki?

Biliyordum, biliyordum: Mazatzin aziz falan değil, patetik bir hain. Bir dergiye bütün sırlarımızı, gizemlerimizi ve esrarengizliklerimizi anlattığı bir yazı yazmış. Yazıda sarayımızın fotoğrafları var ve başlığı şöyle: "Rey'in Deliğinde". Bizim milyonlarca pesomuzdan, milyonlarca dolarımızdan, milyonlarca euromuzdan, El Rey'in taktığı altın ve pırlanta yüzüklerden, tabançalardan ve tüfeklerden, Miztli'den, Chichilkuali'den, politikacılardan, hatta Quecholli'den bile bahsediyor. Kapakta da kaplanlarımızın kafesinin fotoğrafı var.

Dergide yazarın Mazatzin olduğu söylenmiyor, ama kesin o, biliyoruz. Başka hiç kimse olamaz. İki gündür bana ders vermeye gelmiyor. Ayrıca yazıya attığı imza Chimalli, bu da kalkan demek. Mazatzin için isimlerin anlamı çok önemlidir, bana bu yüzden Tochtli değil, Usagi diyordu. Yine bu yüzden yazıda Yolcaut'a Yolcaut demiyor, El Rey diyor, televizyonda söyledikleri gibi. Kalkanlar korunmaya yarar. Yani Mazatzin korun-

mak için kendine bir isim takmış, çünkü Yolcaut'tan korkuyor olmalı.

Yazıyı Miztli'den öğrendim, çünkü Yolcaut bana hiçbir şey anlatmıyor. Sanki o da dilsiz kalmış gibi, ama sadece bana karşı dilsiz. Diğerleriyle konuşuyor. Aslında herkesle emir vermek için konuşuyor. Galiba dilsizliği mi çözmek için bana hediye vermekten sıkıldı, dilsizliği mi çözemediği için benden intikam alıyor olmalı. Çetelerde intikam olmaz, yalan da, gerçekleri saklamak da olmaz. Artık bu noktadan sonra etrafımızdaki yedi kilometrelik alan içinde en iyi çete olmayacağız. Dahası: artık bir çete olmayacağız.

Bu yazı işiyle birlikte dilsizliğim biraz çözüldü, çünkü Miztli'yle konuşmam gerekti. Dergide yazan şeyleri ve Mazatzin'in başına ne geleceğini öğrenmek için konuştum. Bu arada Mazatzin benim hakkımda hiçbir şey yazmamış, sanki ben yokmuşum gibi davranmış. Miztli bunu beni korumak için yaptığını düşünüyor. Patetik. Ben bir samurayım ve biz samurayların kimse'nin korumasına ihtiyacımız olmaz. En fazla onurumuz tehlikeye girdiğinde, bir başka samurayın bizi koruma-

sına ihtiyaç duyabiliriz. Ama bir samuray asla patetik bir hainin korumasına muhtaç değildir.

Ne olursa olsun Mazatzin beni korumak istese bile bir işe yaramayacaktı. Çünkü kimse onun yazısını okumayacak. Eskiden sadece insanların kaçırılabilceğini düşünürdüm. Meğer öyle değilmiş, başka şeyler de kaçırılabilirmiş, mesela dergiler. Yolcaut yazının varlığından haberdar olunca böyle yaptı. Telefonda Mazatzin'in yazısının çıktığı bütün dergilerin satın alınması için emir verdi. Miztli, Chichilkuali'nin geri dönüşüm yapan bir fabrikaya gittiğini söyledi: bütün dergileri bir makineye koyacaklar ve o makine dergileri tortilla sarmaya yarayan kağıtlara dönüştürecek. Zavallı Mazatzin, Miztli'nin yapacağı en iyi şey çok uzağa gitmek olur, diyor. Bence Mazatzin Japon İmparatorluğu'na gitmiştir. Yolcaut ona en azından dört atom bombası atar.

Yolcaut'un paranoyak bir deli olduğu doğru. İlk önce bana karşı dilsiz oldu ve televizyon seyretmeme izin vermedi, şimdi de bana koş koş, acele et, televizyonda Mazatzin'i gösteriyorlar diye bağıyor. Bir teorim var:

Kültürlüler hapse giriyor, çünkü aslında salaklar. Tıpkı Mazatzin gibi, sadece bizim hainimiz değilmiş, meğer Honduras'ın da hainiymiş. Honduras'ta resmi belgelerde sahtecilik yapmak ağır bir suçmuş. Suç, güzel kelime. Galiba Honduralılar da milliyetçilerden, çünkü eğer birisi yalandan Honduralı olmak isterse kızıyorlar. Eğer bir Honduras pasaportu istiyorsanız iki seçeneğiniz var: ya gerçek bir Honduralı olmalısınız ya da hapse girmelisiniz.

Mazatzin için en kötüsü Honduras hükümetindeki adamların Honduras'la alay ettiğini düşünmeleri. Bunu başkan yardımcısı söyledi, aynı zamanda kendisine gülünç Franklin Gómez ismini vererek de dalga geçmiş. Başkan yardımcısının adı Elvis Martínez'di. Bence sadece salaklar sahte bir Honduras pasaportuyla Honduras'a kaçır. Mazatzin'i Tegucigalpa'nın merkezinde gezinirken yakalamışlar, Tegucigalpa sadece gerçek Honduralılara göre olan Honduras'ın başkenti.

Meksika hükümetinden bir adam Mazatzin için hiçbir şey yapamayacaklarını, Meksika'nın Honduralı kardeş halkın egemenliğine saygı duyduğunu söyledi. Meksika-

lılar ve Honduraslılar kardeş mi? Politikacılar gerçekten de karmaşık işlerle uğraşıyor. Yolcaut Mazatzin'e gülerken çok eğlendi, bir yandan da bana gizemli cümlelerinden birini söylemeye çalışıyordu. Şöyle dedi:

–Neye niyet neye kısmet! Sonra da deli bir parano-yak gibi gülmeye devam etti, sadece tek bir şeyi, gülmeyi düşünüyordu.

Bu cümle sadece gizemli değildi, aynı zamanda bana başka esrarengizlikleri çözmek için yardımcı oldu. Yani, bu cümlenin söylemek istediği, olup biten her şeyin Yolcaut'un hatası olduğu. Emirler bu işe yarıyor, gizemlerin organize edilmesine. Ama sonra gerçekten de çok gizemli bir şey oldu: televizyonda Mazatzin'in hayatıyla ilgili bir haber çıktı ve onun tehlikeli biri olduğunu söylediler. Bunun bütün sebebi yaşamak için çok uzaklara, ıssızlığın ortasında, hükümetteki adamları kurşunlarla öldürmek isteyen Kızılderililerle dolu bir dağın tepesine gitmiş olması. Mazatzin biraz da bu yüzden Honduras'a gitmiş, Honduras ülkesinin hükümetindeki adamları öldürmeleri için Honduras'taki Kızılderilileri örgütlemeye. Honduras hükümetinin

elinde Mazatzin'i yıllarca hapiste tutmak için upuzun bir suç listesi var. Yolcaut en azından yirmi beş yıl diyor. Ve daha da çok gülüyor. Sonra haberde Mazatzin'in reklam işinde birlikte çalıştığı arkadaşını telefonla aradılar, arkadaşı gerillalarla dağa çıkmalı beri, iki yıldır onu görmediğini söyledi. Bu esrarengizdi, çünkü Mazatzin gerillalarla birlikte değildi. Bizimleydi ve bana kitaplardaki şeyleri öğretiyordu.

Eğer Mazatzin'in yerinde ben olsaydım, Japon İmparatorluğu'na kaçırdım. Hem oradan gerçek bir samuray olabilmem için bana bir kılıç gönderebilirdi. Bunun yerine Honduras'a gitti ve onun yüzünden sürekli playstation 3'le oynadığım için parmaklarım artık çok ağrıyor.

Bugün tanıdığım on altıncı insanla tanıştım, adı Alotl. Cinteotl'e göre Alotl'un poposu şu büyüklükte: iki metre. Alotl Quecholli gibi otobur değil, çünkü sadece marul salatası yemiyor, aynı zamanda alfabe çorbası içiyor, acılardan yiyor ve et de yiyor. Dilsiz de değil, tam tersine bir sürü şey anlatıyor. Bana şöyle diyor:

–Küçük bey, bu kıyafetle gezinmek için biraz geç değil mi, bu saatte sabahlıkla gezilmez.

Cinteotl ve Itzpapalotl’a da şöyle diyor:

–Ne kadar büyük bir ev, ne güzel ve ne kadar zevkli, vazolar harika.

Çünkü aslında burasının bir ev değil, saray olduğunu bilmiyor. Eğer bir saray olduğunu bilseydi, pirüpak olmadığından o kadar da güzel bir saray olmadığını anlayıverirdi. Vazolar derken, iskemle odasındaki birkaç Çin vazosunu kastediyor. Vazoların üzerinde burunlarından ateş püskürten ejderler var ve gerçekten de güzeller. Sonra balkona çıkınca şöyle dedi:

–Ay, kafeste bir kaplan, ne kadar büyük, ne kadar güzel, bahçede bir kaplan beslemek ne kadar zevkli.

Sonra kaplan kükredi. Bana kalırsa kaplan kızı yemek istedi. Ama o hiçbir şey anlamadı, sadece ay, ay, ay, aman da aman, ne kadar da kızgınmış bu kedıcik, dedi ve bana kaplanın bir ismi olup olmadığını sordu.

Alotl durmaksızın konuştuğu için dilsiz olmaya devam etmekten utandım, çünkü nefes almadan bana sabahlıkla, samuray şapkasıyla, hayvanların isimleriyle, bu kadar ya-

kışıklı olmak için ne yaptığım ile ilgili sorular soruyordu. Sürekli kahkahalar atarak saçlarımı okşuyordu ve aman da aman, dilsizcik, diyordu. Ona samuraylarla ilgili her şeyi anlatmam gerekti, neden bir samuray olduğumu ve gerçek bir samuray olmak için nasıl da bir kılıca ihtiyacım olduğunu anlattım. Ayrıca beni, ona şapka koleksiyonumu göstermeye mecbur bıraktı. O milliyetçilerden, çünkü ne kadar üç kenarlı kalkık şapkalarımı ve orijinal safari şapkalarımı göstersem de, o en çok kovboy şapkalarımı beğendi.

Balkonda yemeğe oturduğumuz zaman öncekiler gibi gizemli olmadı, çünkü Alotl durmaksızın kasabasıyla ilgili bir şeyler söylüyordu ve şakalar yapıyordu. Kasabası kuzeyde, Sinaloa'da. Bence Yolcaut Alotl'la iyi anlaştı, çünkü ona soru bile sordu, hatta şakalarına güldü. Bu şakalar Yolcaut'un ve benim ne kadar yakışıklı olduğumuz, birbirimize ne kadar benzediğimiz ve eşit yakışıklılıkta olduğumuzla ilgiliydi. Alotl alfabe çorbasıyla masadakilerin isimlerini yazdı, ama bizimkileri şöyle yazdı: "toshtli" ve "llocau".

İşin iyi tarafı Alotl bütün gün aynı teraneye devam et-

medi, çünkü Yolcaut'la birlikte birçok kez ortadan kayboldular, dört kez. Miztli de bu kadar çok ortadan kayboldularına şaşırды ve sevindi, çünkü Alotl'u saraya getiren oydu. Ona neden bu kadar çok ortadan kaybolduklarını sorduğumda güldü ve bana bir sır verdi, süpergizemli bir şey söyledi:

–Doksan altmış patlamış, Tochtli, doksan altmış patlamış.

Alotl artık haftada iki ya da üç kez değil, her gün geliyor. Bir gün bana hediye olarak üzerindeki şeritte palmiye resmi olan bir hasır şapka getirdi, şapkanın üzerinde şöyle yazıyordu: *Acapulco Hatırası*. Bir sonraki gün o kadar kısa bir etekle geldi ki, Cinteotl ona yemek vermek istemedi. Aslında Acapulco şapkası, koleksiyonumdaki en kötü şapka, eğer elimde olsa onu çöpe atardım. Ama Yolcaut'a üzülürüm, çünkü hediye onu çok mutlu etti. Etek gerçekten de çok kısaydı, o kadar kısaydı ki, iki kez sarı renkteki donunu görmüş oldum.

Günlerin en güzeli Alotl'un daha önce görmediğim bir samuray filmi getirdiği gün oldu. Kendine göre, bana ger-

çek samurayların sabahlık giymediğini göstermek istemiş. Bir iddiaya bile girdik: eğer ben kazanırsam o bana bir samuray kıyafeti alacaktı, o kazanırsa ben sabahlık giymeyi bırakacaktım. Sonuçta birkaç samurayın sabahlıkla gezdiği, ötekilerinse sabahlık giymediği ortaya çıktı, çünkü pantolon giyiyorlardı ve göğüslerinde zırhları vardı. Yolcaut samurayların üzerindeki sabahlıkların benimkiler gibi ekose desenli olmadığını söyledi. Onlarınkı siyah renkliydi. Bu yüzden filmi durdurdular ve ben sabahlığı-mı çıkarana kadar da açmadılar.

Her ne olursa olsun filmi seyrederken çok eğlendik, en çok da dövüş sahnelerinde. Konuştukları bölümlerde de çok eğlendik, çünkü samuraylar Japonca konuşmuyordu, komik bir İspanyolca konuşuyorlardı. Yolcaut İspanyollar gibi konuştuklarını söyledi ve bana bir samurayın kötü samuraylardan birine hitap ettiği gibi hitap etmeye başladı: Zonta.

Filmin sonunda bir samuray en yakın arkadaşı olan başka bir samurayın kafasını kesiyordu. Bir hain olduğu için değil, tam tersine. Bunu arkadaşı olduğu için yaptı, arkadaşının onurunu kurtarmak istiyordu. Sonra her ne

olduysa oldu ve Yolcaut film bittikten sonra beni tabanca ve tüfek odasına götürdü. Aramızda hiçbir sırrın olmadığını söyledi ve bütün silahlara bakmama izin verdi, bana isimlerini, hangi ülkede yapıldıklarını ve kalibrelerini söyledi.

Tabancalarımız arasında İtalya'dan Beretta, Birleşik Krallık'tan Browning ve Amerika Birleşik Devletleri'nden bir sürüsü var: en çok Colt ve Smith&Wesson marka olanlar. Bu arada tabancaya susturucu takabilirsiniz, bu onları dilsize dönüştürür. Tüfeklerin hemen hemen hepsi aynı. Rusya'dan AK-47 dediklerinden var, Amerika Birleşik Devletleri'nden M-16 denenlerden var. Ama yine de en çok İsrail'den gelen uzilerimiz var. Yolcaut bana dev kurşunlu tüfeğin ismini de öğretti, aslında o bir tüfek değil, bazuka denen bir silah.

Yatmaya gitmeden önce Yolcaut samuray filmini dikkatlice seyredip seyretmediğimi ve filmin sonunu iyi anlayıp anlamadığımı sordu. Ona evet dedim. Bunun üzerine bana daha önce hiç söylemediği kadar gizemli ve esrarengiz bir şey söyledi. Şöyle dedi:

–Bir gün benim için aynısını yapman gerekecek.

Bugün uyandığımda yatağımın yanında kocaman bir tahta kutu buldum. Üzerinde bir sürü yapıştırma ve işaret vardı, üzerlerinde şöyle yazıyordu: FRAGILE ve HANDLE WITH CARE. Koşarak Yolcaut'un yanına içinde ne olduğunu sormaya ve kutuyu açmak için yardımını istemeye gittim, çünkü kutunun üzerinde çiviler vardı.

Kutuyu açtık, içinden naylon patpatlar çıktı, binlerce. Hepsini söktüm, ta ki Liberyalı cüce suaygırlarımız XVI. Louis ve Avusturyalı Marie Antoinette'in doldurulmuş kafalarını bulana kadar. Açıkçası kafaları dolduranlar çok pirüpak bir iş çıkarmışlar. Kesik kafaların burunları dillerinin ve dört sivri dişlerinin görünmesi için açık bırakılmış. Hem de dişleri parlıyor, çünkü kafaları dolduranlar dişlerini şeffaf boyayla cilalamış. Gözleri beyaz bilyeden yapılmış, gözbebekleri kahverengi. Minik kulaklarına el sürmemişler. Boyunları, üzerinde altın harflerle isimlerinin yazdığı bir plakanın bulunduğu bir panoya yapıştırılmış. XVI.

Louis'nin büyük kafasında şöyle yazıyor: XVI. LOUIS. Altındaysa: *Choeropsis Liberiensis*. Avusturyalı Marie Antoinette'in daha küçük olan kafasında şöyle diyor: MARIE ANTOINETTE. Ayrıca şöyle yazıyor: *Choeropsis Liberiensis*.

Yolcaut'la birlikte kafaları odamdaki bir duvara astık: XVI. Louis'yi sağa, Marie Antoinette'i sola. Aslında çivileri çakan ve kafaları yerleştiren Yolcaut'tu. Ben sadece yamuk ya da düzgün dedim. Sonra bir iskemleye çıktım ve kafalarında şapkaları denedim. En çok Afrika safari şapkaları yakıştı. Ben de Afrika safari şapkalarını kafalarında bıraktım, ama sadece bir süre için. Yakında onlar için sipariş ettiğimiz altın ve pırlantadan taçlar gelecek.

Taç giyme töreninde babam ve ben bir parti vereceğiz.

Çevirmenin Son Notu

Romandaki karakterlerin isimleri eski Meksika dili Nahuatl'dan geliyor. Nahuatl bugün Meksika'da yaygın biçimde konuşulan yerli dili. Tochtli bu dilde tavşan demek, Tochtli'nin diğer ismi Usagi ise Japoncada tavşan demek. Yolcaut çingiraklıyılan, Mazatzin geyik, Miztli puma, Quecholli flamingo, Chichilkuali kızıl kartal, Itz-papalotl siyah kelebek, Itzcuahtli beyaz kartal, Alotl ise renkli papağan anlamına geliyor.

Kitapta geçen arkılar El Rey (Kral) ve El Rat3n Vaquero (Kovboy Fare) Meksika'nın pop3ler arkıları. El Rey Meksika'nın en meşhur arkıcı bestecilerinden Jos3 Alfredo Jim3nez'in 20. y3zyıl başındaki Meksika Devrimi d3neminde yazıp s3ylediği pop3ler bir halk arkısı. El Rat3n Vaquero ise 1930'larda Francisco Gabilondo Soler'in bestelediği bir ocuk arkısı. arkı ifte tabancalı, kovboy apkalı, İngilizce konuşan bir fareyi anlatıyor. Her iki arkıyı da youtube'dan dinlemek m3mk3n.

Juan Pablo Villalobos'un ilk romanı *Tavşan Deliğinde Fiesta* aralarında İngilizce, Almanca, Fransızca ve Portekizcenin bulunduğu birçok dile çevrildi. Bu kısa ama çarpıcı roman, karakterlerini Meksika başta olmak üzere Latin Amerika ülkelerinde gittikçe yaygınlaşan uyuşturucu tacirlerinin ve yolsuzluk hikâyelerinin anlatıldığı popüler tür "narkoedebiyat"tan ödünç alıyor. Ama onları eski kıtayla yeni kıtayı birbirine bağlayan zengin edebiyat mirasının ortasına yerleştiriyor.

Hikâyeyi bir çocuktan, Meksika'nın en büyük uyuşturucu tacirlerinden birinin oğlu Tochtli'nin ağzından dinliyoruz. Tochtli'nin tanıdığı insan sayısı on dört ya da on beş, bir sürü ölü de tanıyor, ama ölümler sayılmaz. Hayatta en çok istediği şey bir Liberyalı cüce suaygırına sahip olmak. Dünyanın her köşesinden gelen şapkaların bulunduğu devasa bir şapka koleksiyonu var. Yatmadan önce mutlaka sözlük okuyor, şapkadan tavşan çıkarır gibi sözlükten kelime çıkarıyor. Yaşadığı sarayın ya da deliğin dışındaki dünyayı özel öğretmeninin anlattığı kadarıyla biliyor.

Soru-cevap oyunu. Biri sözle vücudun belli bir yerine belli sayıda kurşun sıkıyor, ötekiyse cevap veriyor: canlı, ceset ya da henüz belli değil.

- Kalbe bir kurşun.
- Ceset.
- Sol ayağın küçük parmağının tırnağına otuz kurşun.
- Canlı.
- Pankreasa üç kurşun.
- Henüz belli değil.

Juan Pablo Villalobos

